SUFOI Årsrapport 2017

Januar 2017

Kære støttemedlem/æresmedlem

SUFOI har hermed fornøjelsen af at sende dig *SUFOI Årsrapport 2017*. Indholdet repræsenterer et lille, men velvalgt udpluk af de mange artikler og notitser, som er blevet bragt i de 22 *UFO-Mails*, som er udsendt i 2016.

Hvert år udkommer der en lind strøm af især engelsksprogede bøger om ufoer, aliens, konspirationsteorier o.lign. Langt det meste er lige til papirmøllen, men i det seneste års tid er der heldigvis også udgivet bøger, som varmt kan anbefales, fordi de nuancerer ufomyten, bringer nyt til torvs eller gør os rigtig meget klogere på himlen over vores hoveder.

Disse titler bør fremhæves:

- Jack Brewer: *The Greys Have Been Framed – Exploitation in the UFO Community*
- Robert Sheaffer: *Bad UFOs – Critical Thinking About UFO Claims*
- Andrew May: *Pseudoscience and Science Fiction*
- Sara Galbiati, Peter Helles Eriksen og Tobias Selnæs Markussen: *Phenomena*
- Jesper Grønne: *Hvad i himlen* **(se anmeldelsen side 22-25)**

Vi har i 2016 fået mange henvendelser fra pressen, radiostationer og produktionsselskaber. I modsætning til tidligere har der i det forgangne år glædeligvis været en overvægt af seriøse henvendelser, og det har været nemt at sortere de useriøse fra. Vi har bl.a. haft fornøjelse af at deltage i indslag på Radio24syv, Universitetsradioen og DR2 (*Mellem Himmel og Jord*). Link til udsendelserne finder du på ufo.dk.

På foreningens vegne siger jeg dig tusind tak for din støtte i 2016 og håber, at du også i 2017 finder vores arbejde værd at bakke op.

Kim Møller Hansen, formand for SUFOI

SUFOI Årsrapport 2017 udgives af Skandinavisk UFO Information, Postboks 95, 6200 Åbenrå én gang om året, og et farveprint sendes gratis til foreningens æresmedlemmer og til støttekredsen. Desuden kan årsrapporten læses som pdf-fil på www.ufo.dk. Denne udgave er redigeret af Kim Møller Hansen, e-mail kim_moeller_hansen@gyldendal.dk. Redigeringen er afsluttet den 29. december 2016, og rapporten er trykt hos MicroForma, Odense.

Forsiden: Jorden står op bag Månens horisont. Billedet er taget fra Apollo 17. Foto: NASA

”Men han har jo ikke noget på …”

Af Kim Møller Hansen

”… Jeg er faldet i unåde hos MUFON ved at sige, at de er faret vild. Deres motto er den videnskabelige udforskning af ufoer, men man skal lede længe for at finde noget, som er videnskabeligt i denne organisation … ”

Ufohistorien er rig på markante og farverige personligheder. Nogle har på grund af deres spændende historier, karisma, veltalenhed og/eller konspiratoriske spekulationer opnået medietække og har gennem den kulørte presse, internationale ufokonferencer og nettet fået stor indflydelse på ufomytens udvikling i en rumskibstroende og konspirationstænkende retning.

Andre har på trods af deres nøgterne tilgang til ufomyten og forsøg på at udvikle og forbedre indsamling og analyser af ufooplevelser ikke fået den anerkendelse, de kunne fortjene. I det følgende er der fokus på to meget forskellige eksempler på dette:

- Allan Hendry satte standarden for den seriøse rapportoptagelse og efterforskning, men fik efter få år tilsyneladende nok af det amerikanske ufocirkus og har ikke siden officielt beskæftiget sig med ufomyten.
- James Patrick Carrion blev leder af USA’s største ufoorganisation, MUFON, og forsøgte at forny den landsdækkende organisation og få den til at leve op til egne højtbesungne, videnskabelige idealer. Carrion endte med at komme i ”bad standing” i amerikanske ufokredse og har fået den tvivlsomme ære at udgive en opsigtsvækkende bog, som alle har valgt at ignorere.

Undgå fortidens fiaskoer og frustrationer

I 1979 udkom håndbogen *The UFO Handbook. A Guide to Investigating, Evaluating and Reporting UFO Sightings* skrevet af Allan Hendry, der på daværende tidspunkt var bachelor i astronomi og en nær ven af astronomen og tidligere konsulent for Project Blue Book, J. Allen Hynek.

Allan Hendry var i perioden 1976-1977 fuldtidsansat (indtil pengekassen var tom) hos den amerikanske ufoorganisation Center for UFO Studies (CUFOS) til at efterforske amerikanske uforapporter. Hendry undersøgte 1.307 meget forskellige ufooplevelser, hvoraf blot 113 forblev uopklarede.

Hendry kunne drage mange konklusioner på grundlag af sine analyser, bl.a. at vi som observatører let fejlfortolker kendte fænomener. Eksempelvis var det slående, at observatører, der med 100 procents sikkerhed havde set stjerner, fly, meteorer og reklamefly, fejlfortolkede disse fænomeners udseende så meget, at det næsten var umuligt at genfinde den oprindelige kilde til deres beskrivelser.

Hendrys håndbog og korte aktive periode som efterforsker i CUFOS var epokegørende og er blevet et forbillede for de mere seriøse ufoforeningers måde at registrere og undersøge ufooplevelser på. I Danmark er bogen *50 år med ufoer – erfaringer fra halvtreds års rapportarbejde* (SUFOI 2007) et af flere gode eksempler på denne tilgang til ufomyten.

I visse kredse blev Hendry upopulær. Han udtalte nemlig, at ufologien stod i stampe og var præget af naivitet og dårlig rapportoptagelse. Han fremkom også med den spådom, at hvis man ikke snart udviklede helt nye metoder til at analysere de mest gådefulde ufooplevelser og de menneskelige faktorer på, ville de kommende 30 års ufologiske arbejde blot blive en gentagelse af fortidens fiaskoer og frustrationer.

Spådommen er delvis gået i opfyldelse, især når man i dag betragter den amerikanske ufoscene, hvor den landsdækkende organisation MUFON (Mutual UFO Network) er altdominerende, men er gået helt i stå og ikke ser ud til at ville ændre på gamle vaner og verdensbillede.

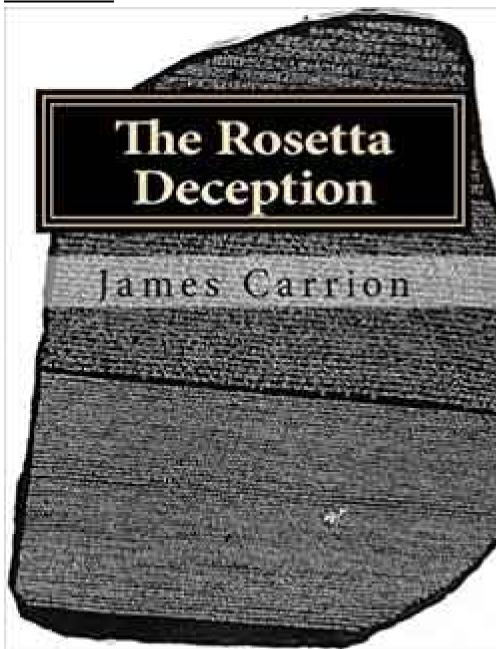
Ingen selvransagelse i USA

James Carrion er bosiddende i Herndon, Virginia, fhv. efterretningsanalytiker i den amerikanske hær og i dag freelanceskribent med fokus på Den Kolde Krig og efterretningsvirksomheders historie.

I november 2006 trådte John Schuessler tilbage som MUFON's øverste leder (International Director) og blev afløst af James Carrion.

I 2008 mødtes James Carrion, Jan Harzan, Chuck Modlin og John Schuessler med rigmanden og ufoentusiasten Robert Bigelow for at drøfte et samarbejde. Senere indgik Carrion en aftale med Bigelow Aerospace, der gav MUFON økonomisk mulighed for at oprette en særlig task force – Star Team Impact Project (SIP) – der i løbet af 24 timer skulle kunne rykke ud til særligt vigtige ufohændelser, især dem med fysiske spor.

Interne stridigheder m.m. fik imidlertid James Carrion til at forlade MUFON i 2009. MUFON tåler ikke kritik og vil ikke reformeres, hvilket Carrion måtte sande som leder af MUFON og igen blev mindet om i 2015 under en meningsudveksling på Facebook. Se fx artiklen *MUFON Censors Their Former International Director?*.

I forbindelse med udgivelsen af sin bog *The Rosetta Deception* (CreateSpace Independent Publishing Platform 2014) blev James Carrion den 20. juli 2014 interviewet af Gene Steinberg og Christopher O'Brien i radioprogrammet The Paracast. I radioudsendelsen, der varer 2½ time, udtaler Carrion bl.a.:

"... Da jeg gik ind i organisationen [MUFON], var jeg ligesom alle andre meget nysgerrig. Jeg ville vide, hvorfor dette emne stadig er et mysterium. Jo mere tid jeg brugte på emnet, og jo mere jeg efterforskede, og jo højere op jeg kom i organisationens hierarki, desto tydeligere blev det for mig, hvor meget selvbedrag der er involveret ... "

"I mange af de sager, som jeg selv undersøgte i min MUFON-tid, var der intet overnaturligt. Der var intet udenjordisk i mange af disse sager. Men derimod mærkelige mennesker, som fortalte mærkelige historier på et tvivlsomt grundlag, og som bare forsøgte at give deres bidrag til rygtemøllen ..."

"... Jeg mener, at der i organisationen findes personer, som virkelig er interesserede i at kende sandheden. Jeg tror, at der er mennesker i organisationen, der i høj grad er ægte troende, og som kasserer en stor del af de beviser, der foreligger … Jeg er faldet i unåde hos MUFON ved at sige, at de er faret vild. Deres motto er den videnskabelige udforskning af ufoer, men man skal lede længe for at finde noget, som er videnskabeligt i denne organisation … Det afspejler sig i de udsendelser, som de deltager i på Discovery Channel. Det er næsten pinligt at se MUFON nedværdige sig selv til at gentage myter, vandrehistorier og uhyrlige påstande og ikke alene holde sig til det, som de burde, nemlig ren videnskab."

Spøgelsesraketterne – det store efterretningsbedrag?

I 2014 udgav James Carrion for egen regning bogen *The Rosetta Deception*, som fokuserer på efterkrigsperioden 1946-47, hvor Den Kolde Krig tog form, og hvor der i Skandinavien mellem maj og december 1946 blev registreret omkring 2.000 oplevelser af såkaldte spøgelsesraketter. De mange tilsyneladende mystiske oplevelser skyldtes sandsynligvis et miks af koldkrigsnervøsitet og misidentifikation af naturlige fænomener som fx meteorer.

At der i betegnelsen for fænomenet indgår ordet "raket", skyldes de observatører, der har beskrevet fænomenet som raketlignende. I 1946-47 var det en nærliggende tanke, at der kunne være tale om V-1 bomber (verdens første krydsermissil) og V-2 raketter (verdens første langtrækkende, ballistiske missil), som blev prøvefløjet fra den tidligere nazistiske raketbase i Peenemünde ved Østersøkysten, der ved afslutningen af Anden Verdenskrig blev en del af den sovjetiskbesatte del af Tyskland.

Luftfoto taget fra den danske DC-3'er (OY-BPB) af raketmuseumsområdet i Peenemünde, som det ser ud i dag. Læs mere om det seværdige museum i artiklen Historisk tur til raketmuseum på ufo.dk
Foto: Kim Møller Hansen

I bogen *The Rosetta Deception* forsøger Carrion vha. utallige offentligt tilgængelige kilder at dokumentere, at spøgelsesraketbølgen var et produkt af et strategisk bedrageri iværksat af efterretningsfolk i USA og Storbritannien (en persongruppe kaldet Rosetta) i samarbejde med toneangivende aviser herunder The New York Times. Hovedformålet med bedrageriet var at bryde den diplomatiske kode i Sovjetunionens kommunikation med spioner i USA.

SECRET WEAPON HELD AS AWESOME AS ATOM

CINCINNATI, June 14 (AP)—"As awesome in its effects as the atomic bomb," said biophysicist James M. Snodgrass today in referring to a secret Anglo-American war weapon that he aided in developing.

Mr. Snodgrass, 39-year-old chief engineer of the motion picture division of the Dayton-Acme Company, Cincinnati consultant engineering firm, was reluctant to discuss the weapon but persistent news men in an interview extracted this additional information:

1. It is not connected in any way with the atomic bomb.
2. It is not a biological warfare weapon.
3. Development of the weapon, started during the war, was not completed until after hostilities were ended.
4. The weapon was conceived by the British and although United States naval officers were not enthusiastic, the British pressed the project, first on an obscure Pacific island and later in New Zealand.

Existence of the new weapon was disclosed when Prof. T. D. J. Leech of New Zealand was mentioned in the birthday honors list of King George VI in London. Professor Leech was quoted as saying he had received the honor for his work in connection with a secret weapon that was an effective alternate to the atomic bomb.

The New York Times
Published: June 15, 1947

Carrions bog er blevet mødt med total tavshed i ufokredse – det er ikke lykkedes mig at finde en eneste anmeldelse af bogen – måske fordi Carrion fremlægger data, som ikke styrker troen på, at spøgelsesraketterne var en ikke-jordisk forløber for Kenneth Arnolds skelsættende oplevelse den 24. juni 1947. Blandt rumskibstroende mener mange, at menneskehedens opfindelse af atomvåben og brug af dem i august 1945 fik rumvæsner til at besøge Jorden for at overvåge vores aktiviteter og om nødvendigt gribe ind for at forhindre atomkatastrofen i at brede sig til resten af universet – og at spøgelsesraketterne var de første besøg udefra.

Trods den meget begrænsede salgssucces med *The Rosetta Deception* er Carrion fortsat med at samle dokumentation for sin hypotese, hvilket har resulteret i en ny bogudgave, der har fået titlen *Anachronism*. Manuskriptet er på 253 sider og kan downloades gratis.

Anachronism kræver tålmodighed af sin læser, dels fordi Carrion bruger mange kilder, dels fordi han meget detaljeret redegør for alle elementer og timingen i det meget komplicerede Rosetta-bedrag. Det vil blive for omfattende at gå i detaljer her med bogens indhold og bedrageriets mange aspekter, og det ville alligevel heller ikke yde Carrions arbejde fuld retfærdighed. Jeg vil anbefale alle, der interesserer sig for spøgelsesraket-mysteriet og ufomytens fødsel under Den Kolde Krig, at læse *Anachronism*.

Hvis Carrion har tolket sit kildemateriale rigtigt, fremlægger *Anachronism* en helt ny version af spøgelsesraketmysteriet, og en del af ufomytens historie skal skrives om. Under alle omstændigheder fortjener bogen at blive læst og kommenteret af personer, som har adgang til et stort kildemateriale om spøgelsesraketterne og samtidig har viden om dette koldkrigsfænomen, heriblandt dygtige folk i UFO-Sverige og AFU (Archives For the Unexplained). Netop folk tilknyttet UFO-Sverige og AFU har igennem årene brugt mange ressourcer på at efterforske rygter om nedstyrtede spøgelsesraketter i Sverige og har i 2015 produceret en dokumentarfilm om jagten på vragrester.

Rosetta-bedraget

I 1946 forsøgte kloden at komme sig efter en verdenskrig med millioner af døde og opfindelsen af atomvåben. En ny fare truede imidlertid den nyvundne fred: Den Kolde Krig mellem de to tidligere allierede USA og Sovjetunionen. De to supermagter tvang store dele af verden til at tage parti og indgå i enten en kapitalistisk eller en kommunistisk blok, der kunne holde hinanden i skak ved truslen om at bruge masseødelæggelsesvåben.

Den amerikanske efterretningstjeneste vidste i 1946, at mange sovjetiske spioner havde infiltreret det amerikanske samfund, og at de kommunikerede flittigt i kodesprog via diplomatiske kanaler med Moska om både amerikanske militærhemmeligheder og det politiske liv i USA. I dette højspændte klima blev Rosetta-gruppen skabt.

Højt placerede efterretningsfolk i USA og Storbritannien iværksatte et storstilet efterretningsprojekt, der så at sige skulle aflure, hvad den sovjetiske diktator Josef Stalin (1878-1953) tænkte. Hvis Rosetta kunne bryde de sovjetiske spioners kode, ville det være en lige så stor præstation, som da briterne under Anden Verdenskrig brød Nazitysklands Enigma-kode, og amerikanerne brød japanernes Purple Cipher.

Rosetta plantede ved hjælp af en samarbejdsvillig og toneangivende avispresse en lang række historier Jorden rundt. Avisartiklerne var konstruerede historier om helt nye masseødelæggelsesvåben, der var meget farligere end de to atombomber, som i august 1945 blev droppet over Japan og satte punktum for Anden Verdenskrig.

De opdigtede historier indeholdt ikke detaljer om våbnene, men rummede hentydninger til nye opfindelser og nævnte (opdigtede) navne på forskerne bag. Historierne blev publiceret vidt og bredt i amerikansk presse og flittigt kommunikeret af sovjetiske spioner i USA via diplomatiske linjer hjem til Moska, hvor Stalin formentlig blev foruroliget over udsigten til at stå over for et amerikansk supervåben.

De fabrikerede historier indeholdt særegne person- og stednavne, hvilket skulle gøre det nemmere for Rosettas kodebrydere at knække den sovjetiske kode.

De sovjetiske spioners kommunikation med Moskva blev rødglødende under fredsforhandlingerne i Paris (29. juli-15. oktober 1946), hvor USA, Storbritannien, Frankrig og Sovjetunionen forhandlede Tysklands krigsskadeserstatninger og nye landegrænser for bl.a. Italien, Rumænien, Ungarn, Bulgarien og Finland. Samtidig med at de svære fredsforhandlinger foregik i Paris, gjorde spøgelsesraketterne luftrummet usikkert over Skandinavien og skabte avisoverskrifter.

Det lykkedes Rosetta gennem plantede pressehistorier at skabe det indtryk i offentligheden, at spøgelsesraketterne kunne være sovjetiske prøveaffyringer af V-1 og V-2 raketter. Historierne beskrev, hvordan raketterne fx kunne skifte retning, hvilket tydede på en væsentlig videreudvikling af tyskernes raketvåben.

Historierne skulle skabe bekymring i Moska. Stalin vidste godt, at disse nye vidundervåben ikke var udviklet af Sovjetunionen, så de måtte være amerikanernes eller briternes værk, dvs. en ny trussel tæt på Moskva.

På et tidspunkt ophørte svensk presse med at berette om spøgelsesraketterne for ikke at give den formodede afsender (Sovjetunionen) informationer om raketternes flyvemønstre og rækkevidde, men i USA var der ingen censur på dette område, bl.a. The New York Times holdt liv i historierne om spøgelsesraketterne og de mange spekulationer omkring fænomenet.

Sovjetunionens diplomatiske kommunikation var omfattende, men umulig for amerikanerne at bryde. En ”tilfældig“ strejke blandt telegrafarbejdere på oversøiske linjer anvendt af Sovjetunionen tvang stormagten til at bruge andre telegrafiske kommunikationskanaler, som amerikanerne lettere kunne kontrollere (dvs. lytte med på). Nu havde Rosetta fuld kontrol over den sovjetiske informationsstrøm skabt af fredsforhandlingerne i Paris. De plantede historier om spøgelsesraketterne og rygterne om supervåben, så kodebryderne i ro og mag kunne studere de mange krypterede meddelelser og få større indsigt i det anvendte kodesprog. Rosetta havde fuldført missionen.

De amerikanske deltagere i Rosetta-bedraget inkluderede blandt andre general Hoyt S. Vandenberg og admiral Roscoe H. Hillenkoetter, begge kommende ledere af CIA; general Omar N. Bradley fra Joint Chiefs of Staff og oberst Carter W. Clarke fra Army Security Agency. Blandt de mindre kendte medlemmer kan nævnes admiral Henry Kent Hewitt, som stod i spidsen for den tophemmelige enhed Beach Jumpers under Anden Verdenskrig, samt general Clayton L. Bissell, general Stephen J. Chamberlin, general George C. McDonald og Kaptajn Henri H. Smith-Hutton – alle medlemmer af Joint Security Control.

Kilder

- Bigelow's Aerospace and Saucer Emporium
- Jack Brewer: *The Greys Have Been Framed – Exploitation in the UFO Community*, CreateSpace Independent Publishing Platform 2015
- Joel Carpenter: *Guided Missiles and UFOs – A Tangle of Fear – 1937-53*
- Allan Hendry: *The UFO Handbook – A Guide to Investigating, Evaluating and Reporting UFO Sightings*, Doubleday 1979
- James Carrion: *Anachronism*, 23.3.2016
- James Carrion to Podcasters: *Deception Inherent to Ufology; Don't Focus on the Signal, Focus on the Noise*
- Kim Møller Hansen: *Project Saucer – Da ufomyten blev skabt*, SUFOI 2015
- MUFON Censors Their Former International Director?
- The Smoking Gun of the Rosetta Deception
- *Spøgelsesraketterne – UFOer over Norden i 1946*, SUFOI 1986
- What Caused the Failure of the BAASS-MUFON SIP Program?
- The Paracast, 20. juli 2014

Lær af de ”identificerede“ ufo-beretninger

Af Ole Henningsen

Under en rejse i det sydlige Frankrig i 2012 bød der sig en mulighed for at besøge ”rumbyen“ Cité de l'Espace i Toulouse. Efter gennemgang af besøgsområdets store og spændende udstillinger med utroligt mange oplysninger omkring astronomi og rumfart ses pludselig et par skilte ind til et særskilt rum, der specielt fanger opmærksomheden... noget med et undersøgelseskontor for ukendte fænomener!
En bestemt uventet, men interessant ekstra udstilling for en gammel rum- og ufo-entusiast.

Undersøgelseskontoret for ukendte fænomener. Rapportmaterialet i udstillingen stammer fra GEIPAN, Groupe d'Etudes et d'Information des Phénomènes Aérospatiaux Non identifiés, det ufoundersøgelsesteam, der er en del af CNES, Centre National d'Etudes Spatiales, Det franske Nationale Rumfartscenter i Toulouse.
Foto: Ole Henningsen

GEIPAN ledes af Xavier Passot, som jeg har udvekslet mails med. Da jeg er ved at forlade ufoudstillingen, ringer mobilen. I telefonen er Xavier Passot, der lige er hjemkommet fra ferie og nu inviterer til et møde sammen med franske ufoforskere samme aften. Desværre har jeg af tidsmæssige årsager ikke mulighed for at deltage, men det lykkes en time senere kort at mødes og udveksle tanker med ham ved indgangen til CNES, Det franske Nationale Rumfartscenter.

Xavier Passot foran hovedindgangen til CNES, Det franske Nationale Rumfartscenter i Toulouse. Arbejdet med de opklarede observationsrapporter vil give bedre udgangspunkt for at analysere de uidentificerede tilfælde, siger Xavier Passot, der skriver på en ufobog, der udkommer i starten af 2017.
Foto: Ole Henningsen

Interview med Xavier Passot

I forbindelse med, at Xavier Passot med udgangen af april 2016 gik på pension, har jeg spurgt ham om hans oplevelser og erfaringer med jobbet som leder af GEIPAN.

Hvilken uddannelse har du, og hvilke job har du haft i tidligere?

"Jeg er computer scientist engineer af uddannelse (1976) og blev ansat i CNES, Det franske Nationale Rumfartscenter, i 1983, efter job i en mindre software virksomhed og dernæst i Hewlett-Packard. Indenfor CNES har jeg været ansvarlig for flere satellitovervågnings- og satellitkontrol-delsystemer (i rummet og på jorden) og har været ansvarlig for udviklingen af VEGETATION-billedbehandlingscentret. VEGETATION er et wide field jordobservations instrument om bord på satellitterne SPOT4 og SPOT5 opsendt i kredsløb 1998 og 2002. Det generelle formål med VEGETATION-systemet er at levere nøjagtige målinger af de grundlæggende karakteristika for vegetationslag på operationel basis.

I februar 2007 blev jeg tilknyttet Det Europæiske Rumorganisations (ESA) Gaia-projekt som leder af CNES-teamet med ansvaret for det franske Data Processing Centre. Gaia er det mest nøjagtige astrometriske instrument, der nogensinde er bygget, en astronomisk satellit opsendt i slutningen af 2013 med det formål at opbygge et 3D-kort over vores galakse.

Jeg overtog ansvaret for ledelsen af GEIPAN i juli 2011."

Hvad gjorde dig efter din egen vurdering kvalificeret til jobbet som chef for ufoundersøgelsessektionen GEIPAN indenfor CNES?

"Jeg blev valgt til jobbet med baggrund i min brede viden om rumbaserede systemer, som mange CNES-ingeniører har, min værdsatte pragmatisme, og med en lang erfaring som amatørastronom og fotograf."

Ansøgte du selv, eller blev du opfordret til at til at søge jobbet som chef for GEIPAN?

"Jeg ansøgte selv om jobbet. Jeg overvejede at søge jobbet 3 år tidligere, men det var ikke særligt hensigtsmæssigt at forlade Gaia-projektet efter kun et enkelt års ansættelse."

Har du interesseret dig for ufoproblematikken tidligere i dit liv og i givet fald på hvilken måde?

"Som for mange ufologer begynder historien, da jeg var teenager i 60'erne. Min far og min mor havde ophedede debatter om ufoer. Min mor troede på fremmede besøgende, mens min far var skeptiker. Min ældre bror var en af observatørerne under 1954 ufobølgen. På daværende tidspunkt troede jeg, at videnskaben var i stand til at opklare spørgsmålet."

Hvilke tanker, ideer og forventninger havde du, da du tog jobbet?

"Med baggrund i min opfattelse af tingene fra min ungdom, troede jeg stadig på, at videnskaben kunne opklare tingene, og at jeg derved kunne deltage i undersøgelsen og bidrage til en opklaring. Jeg håbede i GEIPAN's arkiver at kunne finde nogle væsentlige dokumenter med nogle beviser eller i det mindste indicier."

I hvilket omfang har du været i stand til at realisere dine forventninger og ideer i disse år?

"Videnskaben har virkelig hjulpet os med at frasortere mange tilfælde, men altid med ganske enkle forklaringer: ildkugler, lynfænomener, planeter og stjerner, og først og fremmest perceptionspsykologi. Jeg fandt endelig nogle 'hemmeligt stemplede' dokumenter, men de bestod af rapporter om hverdagsagtige ting som planeter, månen eller ildkugler. De er blevet stemplet 'hemmeligt', fordi i 50'erne, da regeringen havde mistanke om fremmed invasion, blev nogle uforapporter systematisk hemmeligt stemplet."

Xavier Passot og Ole Henningsen studerer GEIPAN's informations-brochure. Sidste nye udgave kan downloades på GEIPAN's hjemmeside.
Foto: Ole Henningsen

På hvilken måde har du sat dit præg på arbejdet i GEIPAN i den forløbne tid? Altså på hvilken måde mener du, at tingene i din tid har ændret sig i GEIPAN?

"Min største indflydelse har været på følgende måder:

- Jeg anvendte tid til at behandle alle observationsrapporter, mærkelige eller ej. Som så mange ufologer fokuserede også de tidligere ledere af GEIPAN på de ejendommelige sager, men dette giver et falsk billede af ufofænomenet. Du lærer mere af at finde frem til en forklaring end at rubricere en sag som "uidentificeret". Nogle observationsrapporter omhandlende Venus, Månen, ildkugler, rumaffald eller kinesiske lanterner viser meget tydeligt svagheder og fordomme ved menneskelige vidneudsagn.
- Jeg reorganiserede og reducerede GEIPAN's team af private efterforskere fra 100 til et hold på 20 'IPN', førsteklasses efterforskere, for at have et pålideligt og uddannet team.
- Jeg arrangerede CAIPAN-workshoppen i Paris i 2014 med 100 gæster: ufologer fra Frankrig og andre lande, forskere og offentlige institutioner (Forsvaret).
- Og endelig fik jeg offentliggjort observationsrapporterne fra ufobølgen i 1954."

Under vort korte personlige møde nævnte du, at de fleste af de indkomne rapporter til GEIPAN havde en naturlig forklaring, og at de fleste af rapporterne let kunne identificeres. Har der i din periode som leder af GEIPAN været indrapporteret komplekse sager, som efter en seriøs og grundig efterforskning ikke har kunnet forklares, men stadig står i registrene som uidentificerede?

"Siden 2011 har jeg kategoriseret omkring 40 observationsrapporter som uidentificerede, men ingen af dem er særligt konsistente og specielt ejendommelige. Der er kun tale om lys på himlen på stor afstand og i de fleste tilfælde med kun et enkelt vidne."

COMETA-rapporten har været stærkt omdiskuteret i ufokredse (fransk udgave og engelsk udgave). Hvad er din personlige mening om COMETA rapporten, eller har du kommentarer om forfatterne af rapporten eller deres konklusioner?

"COMETA-gruppen har analyseret mange berømte observationsrapporter. Visse af disse rapporter er nu forklaret eller helt uden betydning. Gruppens konklusion, om at ET-oprindelsen er at foretrække, er for mig kun en opfattelse, der ikke kan retfærdiggøres set i forhold til andre basale forklaringer som eksempelvis dårlige afstands- eller hastighedsbedømmelser, naturfænomener, hallucinationer eller svindelnumre ... En ET-oprindelse er for mig en mulig antagelse, men kun en blandt andre. ET bør ikke være den overordnede forklaring, som guderne var det i antikken."

Har du nogle personlige ideer om, hvad mulige uidentificerede franske – eller andre – ufohændelser kan skyldes? Hvilke personlige tanker har du gjort dig i den forbindelse?

"Jeg har nogle antagelser om visse berømte franske tilfælde, men det er kun personlige meninger, som jeg ikke kan begrunde. Så jeg foretrækker ikke at udtale mig om dem! Lad os blot lade dem forblive 'uidentificerede', indtil nogen kan komme frem med nogle beviser for en konkret oprindelse."

Du har jo i dine år som leder af GEIPAN været kendt for en meget stor åbenhed og gennemsigtighed i dit arbejde. Kan du sætte nogle ord på samarbejdet med andre franske eller udenlandske enkeltpersoner og organisationer i relation til ufoer?

”Jeg deler gerne min viden, og jeg vil gerne vise, at intet er hemmeligt i GEIPAN – ud over navne på observatører og vidner. Jeg har bestræbt mig på at publicere så mange dokumenter som muligt. GEIPAN’s private efterforskere kan udveksle endnu flere dokumenter med GEIPAN. Jeg inviterede adskillige ufologer til GEIPAN, og vi samarbejder løbende med CISU (den italienske ufoorganisation Centro Italiano Studi Ufologici, red.) og COBEPS (den belgiske ufoorganisation Comité belge d'étude des phénomènes spatiaux, red.) om efterforskningsmetoder og i forbindelse med visse store observationer (fx ildkugler).”

Xavier Passot under CAIPAN-Workshoppen i Paris 8.-9. juli 2014. Foto: Thomas Tulien

Kan du sætte et par ord på CAIPAN-Workshoppen etc.?

”Jeg vil minde om introduktionen til denne workshop:

’Den videnskabelige undersøgelse af uidentificerede rumfartsfænomener (UAP) kræver indsamling af pålidelige og grundlæggende oplysninger af god kvalitet. Menneskelige vidneudsagn er det primære fundament, men de er subjektive og ofte unøjagtige, påvirket af følelser, personlige overbevisninger eller fejlperception. Fysiske informationer i form af målinger, prøver osv. er alt for sjældent tilgængelige, og de billeder og videoer, der modtages af efterforskere hvert år, er generelt af dårlig kvalitet. En rationel tilgang til videnskabelig ufologi kræver bedre dataindsamling og analysemetoder. Formålet med den internationale workshop CAIPAN, arrangeret af GEIPAN, er at udveksle metoder, værktøjer og erfaringer mellem mennesker med praktisk og specifik knowhow i forbindelse med analysen af sjældne og uforudsigelige fænomener, hvad enten de er naturlige eller kunstige (uidentificerede rumfartsfænomener, lynfænomener, ildkugler, etc.).’

Når debatten ikke drejer sig om for eller imod ET, kan vi ganske roligt drøfte, hvordan man kan forbedre de påståede ufo-rapporter og relevante hjælpedata. Jacques Vallée konkluderer om workshoppen 'Som en drøm der gik i opfyldelse', med tanke på muligheden for at møde forskere, ufologer og forsvaret. For at opnå dette, måtte ET-spørgsmålet tilsidesættes."

Jeg går ud fra, at du stopper dit arbejde som leder af GEIPAN på grund af alder, og jeg vil gerne høre, om du har nogle overvejelser om, hvorvidt du vil beskæftige dig med ufospørgsmål også efter din pensionering?

"Ja, jeg er 62 år og har dermed muligheden for at gå på pension. Jeg vil meget gerne hellige mig mine hobbyer: fotografi, astronomi, roning, natur ... Jeg er begyndt at skrive en bog om temaet 'At forstå ufofænomener', der udkommer i starten af 2017. Derefter tror jeg ikke, at jeg vil beskæftige sig med ufoer, før jeg møder en ☺"

Har du evt. nogle afsluttende bemærkninger, som du vil dele med mennesker, der er interesseret i og følger arbejdet med fortsat efterforskning og opklaring af folks ufooplevelser?

"Jeg anbefaler enhver ufointeresseret: Vær ikke tilfreds med studiet af de uidentificerede fænomener, men overvej også at arbejde med de opklarede observationsrapporter. Du vil herefter ikke se tingene på samme måde, og du vil have meget bedre evner til at analysere de uidentificerede tilfælde … Mit job som leder af GEIPAN var en spændende periode, hvor man kommer til at beskæftige sig med mange områder (astronomi, luftfart, psykologi, og også ornitologi samt de mere fritidsbetonede ting, hvortil jeg regner små droner, fjernstyrede modelfly, drager, solarzeppelinere, heliumballoner med og uden led-lys samt kinesiske lamper m.v.; listen vokser fra dag til dag) og ikke mindst mødet med ekstraordinære personer. Jeg beklager, at den store mængde af daglige driftsopgaver ikke tillod at fokusere på mere specifikke emner, som fx at undersøge berømte observationssager. Jeg var bekymret for at blive mistænkt for at skjule eller lyve om nogle ting. Jeg er i den forbindelse glad for ikke længere at skulle beskæftige mig med konspirationsteorier. Alt dette fik mig at ændre syn på den menneskelige karakter: Jeg læser nu de græske filosoffer for at forsøge at forstå, hvem vi er!"

Den nye leder af det franske rumcenters ufo-team, GEIPAN, er Jean Paul Aguttes (1956). Han er uddannet fra Telecom Paris Tech (tidligere Sup Telecom Paris) i 1978, og siden 1981 ansat indenfor CNES, hvor han har haft fremtrædende stillinger. Fra 2007 til 2015 var han vicedirektør i Toulouse Space Center og chef for en afdeling med hundrede ingeniører. Han er forfatter til en lang række publikationer og patenter og har organiseret flere internationale workshops og symposier. Foto: CNES

Mystiker-astronauten Edgar Mitchell

Af Henning Dethlefsen

Edgar Mitchell blev først og fremmest kendt som det 6. menneske på Månen. Sammen med Alan Shepard havde han rekorden i historiens længste vandring på Månen, nemlig ni timer og 23 minutter i to dage i 1971. Efter sin karriere som astronaut blev han dog især kendt som fortaler for diverse new age-ideer samt ikke mindst ufo-konspirationsteorier. Han var derfor også kendt som "mystiker-astronauten". Mitchell beskrives som et åbent og venligt menneske. Desværre var der også nogle, som fandt ud af, hvordan de kunne udnytte denne åbenhed og venlighed.

Edgar Mitchell blev 85 år. Han døde den 4. februar 2016 efter kort tids sygdom. Mitchell blev født den 17. september 1930. Han stammede fra en rancher-familie i New Mexico og gik i skole i en ikke helt ukendt lille by ved navn Roswell. Han lærte at flyve allerede som 13-årig og meldte sig efter skolen til flåden. Her avancerede han hurtigt til officer og opnåede undervejs blandt andet en doktorgrad i aeronautic (dvs. flyvidenskab) og avancerede senere til flyinstruktør og testpilot.

I 1966 blev Edgar Mitchell udvalgt af NASA som astronautkandidat, og i 1971 deltog han i NASA's Apollo 14-mission til Månen. Den 5. og 6. februar foretog han den berømte månevandring sammen med Alan Shepard.

Mitchell lod sig pensionere fra NASA i 1972, og i 1975 flyttede han til Florida, hvor han boede til sin død i 2016. Han blev gift tre gange, havde tre børn, tre stedbørn og ni børnebørn. Edgar Mitchel modtog i sit liv en imponerende række udmærkelser, ordener og æresdoktorater. Man kan således sige, at Mitchells karriere meget ligner en typisk astronautkarriere med et afsæt i moderne luftfart og ikke mindst klassisk videnskab. Men Mitchell var ikke den typiske astronaut, og det viste sig allerede under Apollo 14-missionen.

Tankeoverføring fra rummet

Tre uger før starten på turen til Månen besluttede Mitchell at udføre sit helt eget eksperiment undervejs. Hverken NASA eller hans astronautkollegaer vidste besked, og hvis ikke en af deltagerne (Jönson) senere havde afsløret det, er det ikke godt at vide, om det nogensinde var kommet frem.

Eksperimentet gik ud på, at Mitchell to gange på udturen og to gange på hjemturen via telepati (tankeoverførsel) skulle "sende" en række fastlagte symboler til en menneskelig "modtager", et medium, tilbage på Jorden. Bagefter ville man kunne sammenligne resultaterne og beregne nøjagtigheden af tankeoverførslen.

Mitchell fik hjælp af to venner, som var uddannede læger og også interesserede i telepati. Sammen udarbejdede de detaljerne i eksperimentet, og man kontaktede det svenske medium Olof Jönson, som boede i Chicago. Han skulle fungere som modtager.

Eksperimentet gik ud på, at Mitchell i løbet af 6-7 minutter skulle sende 25 symboler (fx stjerne, kors og cirkel) i en bestemt rækkefølge. Der blev også fastlagt bestemte tidsrum, hvor Mitchell skulle afsende og Jönson modtage.

Desværre blev starten på Apollo 14-missionen udskudt i 40 minutter, således at der ikke var sammenfald i tid mellem afsendelse og modtagelse. Jönson modtog desuden flere symboler, end Mitchell afsendte. Han var nemlig blevet fortalt, der ville være 6 afsendelser og ikke kun 4.

Tilbage på Jorden blev resultaterne af forsøget sendt til vurdering hos to af hinanden uafhængige parapsykologer. Der var langtfra 100 % sammenfald imellem det, Jönson havde modtaget, og det Mitchell havde sendt, men dog en klar statistisk tendens, som endog blev større, når man korrigerede for fejlene. Mente i al fald Mitchell og hans venner. For de fleste, som kigger på tallene, virker de meget lidt gennemskuelige, men for Mitchell var de beviset på, at der er mere mellem himmel og jord.

For Mitchell personligt var det dog hverken dette eksperiment eller selve vandringen på Månen, som fik den største betydning. Det gjorde derimod noget meget specielt, som skete på vejen tilbage til Jorden.

En kosmisk oplevelse

De fleste opgaver havde Edgar Mitchell haft på selve Månen, hvor han skulle styre landingsmodulet og udføre videnskabelige eksperimenter. På turen hjem kunne han slappe lidt af og nyde udsigten. Astronauterne befandt sig her i det, de spøgefuldt kaldte "barbeque-mode", fordi deres fartøj langsomt drejede sig om sig selv, ligesom en gris på spid. Gennem ruden kunne de nu i ro og mag betragte udsynet til skiftevis Jorden, stjernerne, Solen, Månen osv. Det var et fantastisk 360 graders panorama. Det var her, Mitchell fik sin store oplevelse, som han senere også fortalte om til Clas Svahn fra UFO-Sverige under et interview i november 2005.

I lang tid fortalte Mitchell ikke nogen om sin oplevelse. Den var, som han forklarede, bare for stor og for underlig. Han havde behov for først at tænke tingene igennem og måske finde en forklaring. Til Svahn beskrev han oplevelsen som en overvældende nærmest ekstatisk oplevelse af at være i samklang med universet. Som om han pludselig havde opdaget sit eget "indre" kosmos, hvilket udløste en uforklarlig lykkefølelse. Senere fandt Mitchell ud af, at også de andre astronauter havde haft en lignende oplevelse, men at de ikke fortolkede den på helt samme måde. Nogle beskrev oplevelsen som "at have set Guds ansigt". Men Mitchell var ikke religiøs på samme måde og nåede derfor frem til en lidt anden konklusion.

Rumfartsskribenten Frank White interviewede i 1980'erne en lang række tidligere astronauter om denne oplevelse, som han i 1987 navngav ”The Overview Effect“, fordi astronauter af at kigge på Jorden får en slags aha-oplevelse af, hvor lille og skrøbelig vores planet i virkeligheden er.

Udsigten, som ændrede Mitchell for altid. Foto: NASA

Jorden fotograferet fra Apollo 8 den 24. december 1968. Foto: NASA/William Anders

Mange astronauter forfalder til det, man kalder "earth-gazing", hvor de i timevis kan betragte Jorden gennem en rude i rumfartøjet. Mitchell kaldte det "The Big Picture Effect". Han tog i sin forklaring udgangspunkt i den videnskabelige sandhed, at vi alle er lavet af stof skabt i stjernerne, altså det man lidt populært kalder stjernestøv. Mennesket er et produkt af kosmos og indeholder i sine mindste dele sande informationer om helheden. Under det hele befinder sig et universelt net af informationer, som vi alle er en del af, og som Mitchell kalder et "kvantum-hologram". Og som visse mennesker, fx mediet Olof Jönson, har bedre evner til at nå og udnytte end andre.

Bøjede skeer og slipsenåle ud af den blå luft

For Mitchell varede effekten af den kosmiske oplevelse ved i flere måneder efter hjemkomsten til Jorden. Den ændrede hans syn på tilværelsen og var medvirkende til, at han besluttede, at han ville bruge sit liv på videnskabelig udforskning af det paranormale og specielt det, man kalder ESP (Extra Sensory Powers), dvs. evner såsom netop telepati, telekinese (flytte ting med tankens kraft) og alternativ behandling, men også teknikker som fx meditation.

Mitchell oprettede i 1973 Institute of Noetic Sciences, hvis vigtigste opgave er at offentliggøre undersøgelser af disse emner. Man kan visse steder finde det lidt nedladende omtalt som et "New Age Institut", fordi det tager emner op, som netop er kendetegnende for New Age-bevægelsen.

Det lykkedes Mitchell at arrangere en række eksperimenter på Stanford Research Institute (SRI) med det unge, israelske medium Uri Geller i centrum. Den selvsamme Uri Geller, som senere, også på dansk tv, blev kendt for at bøje skeer med tankens kraft.

På SRI gik eksperimenterne først og fremmest ud på, at undersøge Gellers evner for at se ting med tankens kraft alene. Men som Mitchell indrømmer i interviewet med Clas Svahn, så var resultaterne af eksperimenterne i laboratoriet ikke specielt imponerende. Mitchell forklarer dette med den skeptiske indstilling hos de tilstedeværende forskere. Dette begrænser simpelthen mediets muligheder for at komme i kontakt med "kvantum-hologrammet".

Derimod, fortæller Mitchell, var Gellers præstationer langt mere imponerende uden for laboratoriet. En dag sad Mitchell sammen med Geller og ti andre personer i SRI's cafeteria, og Geller beklagede sig over, at han ikke kunne demonstrere sine evner i laboratoriet. Herefter spurgte Mitchell, om han ikke kunne demonstrere noget teleportation lige her på stedet. Mitchell fortalte om sit kamera, som han havde efterladt på Månen. Måske Geller kunne teleportere det tilbage til Jorden? Geller lagde ansigtet i anstrengte folder, men der skete ikke noget.

Da de var ved at rejse sig for at gå tilbage, bad Geller om en portion is til dessert. Det fik han. Men pludselig ømmede Geller sig i smerte og spyttede en klump is ud, hvori der lå en genstand. Det var en del af en slipseklemme, som Mitchell havde mistet tidligere. Alle grinte, og gruppens matematiker begyndte straks at beregne sandsynligheden for, at noget sådant kunne ske. Tilbage i laboratoriet får en af medarbejderne øje på noget på gulvet. Det var den anden halvdel af slipseklemmen!

Mindre end en time senere, medens Mitchell stadig er i laboratoriet, fortæller han til Clas Svahn, ser han et lysglimt ud af øjenkrogen. Da han går derhen, finder han på gulvet en slipsenål, som havde ligget i samme æske som slipseklemmen og også havde været forsvundet. Herefter var Mitchell helt overbevist om Gellers fantastiske evner.

Clas Svahn fortæller i sin artikel om interviewet med Mitchell fra 2005, at han havde indtryk af, at ex-astronauten på dette punkt havde efterladt sine analytiske evner på Månen til fordel for at finde beviser for

det paranormale. At Geller havde fundet (stjålet?) æsken med slipseklemmen og slipsenålen og herefter havde besluttet at lave et lille tryllenummer for at bøde lidt på fiaskoen fra laboratoriet, falder tilsyneladende ikke Mitchell ind.

Mitchell beskriver hændelsen med slipsenålen i sin bog *The Way of the Explorer*, men som Svahn bemærker, så optræder detaljen med lysglimtet underligt nok ikke i bogen. Da han senere konfronterer Mitchell med dette, er Mitchells reaktion undvigende.

Mitchells store interesse fortsætter i årene fremover med at være det paranormale. Men snart blev han også indblandet i ufoer og konspirationsteorier.

Konspirationsteorier og problemer med journalisterne

Edgar Mitchell havde aldrig selv en såkaldt ufooplevelse. Det påstod han heller aldrig. Tværtimod pointerede han ved flere lejligheder, at hans syn på sagen udelukkende byggede på, hvad han havde hørt fra andre eller læst sig til "i litteraturen". Han pointerede også ved flere lejligheder, at han ikke kendte til, at nogen andre astronauter havde set ufoer, og at han ikke troede på, at NASA som sådan var indblandet i at holde noget skjult om rumvæsner eller ufoer. Alligevel var han ret sikker på, at ufofænomenet var ”ægte“, og som han selv formulerede det, med 90 % sikkerhed udtryk for at væsner fra andre planeter besøger Jorden.

Mitchell begyndte at interessere sig for ufoer i 1992, men det tog først rigtig fart efter 1996, hvor mangemillionæren Robert Bigelow begyndte at sponsorere ufoundersøgelser hos National Institute for Discovery Science, hvor Mitchell arbejdede på dette tidspunkt.

Under et interview i Dateline NBC den 19. april 1997 gav Mitchell udtryk for, at der var meget stærke beviser for, at Jorden blev besøgt af rumvæsner, og at regeringer godt vidste besked, men gjorde alt for at skjule sandheden. Specielt USA's regering, eller måske snarere en hemmelig gruppe i toppen, skjulte døde rumvæsner fra et rumskibsstyrt ved byen Roswell i 1947 og havde fået hjælp af rumvæsnerne til at udvikle diverse teknologier.

Troen på Roswell-styrtet kan ikke undre så meget, når man nu ved, at Mitchell som ung opholdt sig i byen på netop dette tidspunkt og også senere hørte alle rygterne og historierne fra bekendte eller andre i byen. Han fortalte senere, hvordan gamle mennesker fra området var gået til bekendelse over for ham med deres erindringer. Han var jo den lokale dreng, som blev til den berømte astronaut!

Til gengæld står Mitchells tro på én ufokonspiration i skarp kontrast til hans meget skarpe afvisning af en anden konspirationsteori, nemlig teorien om, at månelandingen var ren fup. Her kunne Mitchell blive meget afvisende, og i et enkelt tilfælde blev hans ellers så venlige åbenhed afløst af vredesudbrud og direkte trusler.

I 2004 udkom den meget kontroversielle dokumentarfilm *Astronauts Gone Wild*, hvor Bart Sibrel opsøger (eller måske snarere forfølger) tidligere astronauter og på særdeles aggressiv vis stiller nærgående spørgsmål og herefter hiver en Bibel frem og forlanger, at de skal sværge på den hellige bog, at de faktisk har været på Månen.

Da Sibrel snyder sig ind i Mitchells hus under påstand af at komme fra History Channel og forsøger sig med Bibel-nummeret, sparker Mitchell ham efterfølgende bogstavelig talt ud. Selv en venlig mand har sine grænser!

Men også hvad angår ufokonspirationen var Mitchell ikke altid helt konsekvent eller klar i mælet. Den 6. marts 2014 under et interview i AskMen indrømmer han fx, at alt, hvad han har sagt om en verdensomspændende ufokonspiration, i virkeligheden var ren spekulation fra hans side.

I august 2014 blev han i Daily Mirror citeret for, at rumvæsner havde forhindret en atomkrig mellem USA og Sovjetunionen ved bl.a. med jævne mellemrum at skyde missiler ned. Senere udtalte Mitchell til Huffington Post, at citaterne ikke var hans, men frit opfundet. Journalisten fra Daily Mirror stod imidlertid fast og hævdede, at han stadig havde noterne fra interviewet. Desværre var det ikke kun journalisterne, Edgar Mitchell havde problemer med.

Admiralens vise

I interviewet med Clas Svahn fra 2005 taler Mitchell en hel del om sin tro på eksistensen af en gruppe kaldet MJ-12. Troen bygger på nogle hemmeligt stemplede papirer, der på mystisk vis dukkede op i 1984 og tilsyneladende beviser eksistensen af en hemmelig gruppe kaldet Majestic 12, der blev oprettet af præsident Truman i 1947 som en reaktion på det påståede styrt i Roswell. Gruppen, som angiveligt bestod af 12 højtstående medlemmer, skulle bl.a. koordinere og organisere indsamlingen og opbevaringen af aliens og deres fartøjer.

Det er denne historie, som store dele af science fiction tv-serien *X-Files* med FBI-agenterne Mulder og Scully bygger på. Desværre er der ikke mange, som tror, at papirerne er ægte.

I interviewet henviser Mitchell igen og igen til sine højtstående kilder, og hvad angår MJ-12 især til en meget højtstående militærperson fra Pentagon. Mitchel fortæller om et møde, hvor personen lovede at trænge til bunds i hemmelighederne på vegne af Mitchell, men senere vendte tilbage til Mitchell med uforrettet sag og bad denne om at holde mund. Desværre fortæller Mitchell os ikke, som han sjældent gør det med sine kilder, personens navn.

Den 4. juli 2008 dukkede Mitchell imidlertid op på tv-talkshowet Larry King Live, hvor emnet var Roswell og ufoer, og her beskriver han mødet med sin hemmelighedsfulde kilde på en sådan måde, at ligheden med ufologen Steven Greers møde med en vis admiral Thomas Wilson bliver åbenlys. Og nu kan man rent faktisk tjekke historien: Billy Cox fra bloggen De Void kontaktede den tidligere admiral, som godt kunne huske mødet med Mitchell og nogle andre personer tilbage i 1997, hvor Wilson var efterretningschef for USA's samlede hærledelse. Her hører ligheden dog meget hurtigt op.

Wilson fortæller, at han ikke direkte lovede at undersøge noget, og at han heller ikke gik dybere ind i sagen, da det gik op for ham, at det hele var ubegrundet. Det ville have været spild af tid og resurser. Han var således heller ikke blevet nægtet adgang til noget som helst.

Da Billy Cox herefter konfronterede Mitchell med disse informationer fra admiralen, reagerede Mitchell chokeret, men han ønskede ikke at konfrontere admiralen yderligere. Dette kunne muligvis være et udslag af, at Mitchell altid forsøgte at opføre sig som en gentleman. Men hvordan kan Mitchell have fået en sådan fejlagtig opfattelse af, hvad admiralen har sagt? Sagen er, at Mitchell ikke har alle informationerne direkte fra Wilson, men har fået dem fra anden hånd, nemlig fra ufologen Steven Greer.

En uheldig alliance

Greer er en af vor tids store ufoguruer, som især er kendt for at tage mennesker med ud på øde steder, hvor han lærer dem at ”fremkalde“ ufoer og kommunikere med aliens. Selvsagt mod en særdeles klækkelig betaling. Lige nu er mindsteprisen på 2.500 dollars!

Greer producerede senere dokumentarfilmen *Sirius* fra 2013, som især handler om Greers teorier om ufoer, aliens og ikke mindst regeringernes og de store selskabers forsøg på at skjule sandheden. Filmen blev dog nok især kendt for promoveringen af det såkaldte Atacama-skelet som en rumvæsen-hybrid. DNA-analyser viser dog, at der snarere er tale om et for tidligt født menneskefoster med diverse sygdomstegn.

I 1990 startede Greer CSETI (Center for the Study of Extra-Terrestriel Intelligence), og I 1993 oprettede han The Disclosure Project, hvis officielle mål er at sikre amnesti til mennesker med insider-viden, som er villige til at afsløre ufohemmelighederne. Og her blev den berømte astronaut Edgar Mitchell åbenbart betragtet som et godt ansigt udadtil og som en nøgle til at kunne få adgang til betydningsfulde personer.

Samarbejdet mellem Greer og Mitchell begyndte omkring 1995. I 1997 deltog Mitchell så i et "oplysningsmøde" for medlemmer af kongressen, hvor han sammen med Greer og andre medlemmer af CSETI stod for præsentationen. Og lige siden har Mitchell deltaget i lignende møder, hvor han har udtalt sig om aliens og hans tro på, at sandheden bliver holdt skjult.

Mødet med admiral Thomas Wilson bliver af Greer fremstillet, som om, det var ham, altså Greer, der havde taget Mitchell med til mødet. I virkeligheden forholder det sig nok lige omvendt. Admiralen husker kun Mitchell fra mødet og siger senere, at det kun kom i stand, fordi han var nysgerrig efter at se, hvorfor en berømt astronaut beskæftigede sig med sådan noget. Den berømte astronaut er med andre ord blevet brugt til at få adgang til den højtstående admiral.

Mitchell fastholdt sin tillid til historierne om ufokonspirationen, men samarbejdet med Greer blev med tiden mindre og mindre. Mitchell beskyldte Greer for konstant at overdrive, og han blev nok også træt af hele tiden at få sit navn brugt som reklameskilt.

Alligevel kunne Mitchell ikke dy sig for at deltage i et arrangement i 2015, som skulle blive en af de største og pinligste ufoskandaler nogensinde: The Roswell-slides.

Et stort arrangement i Mexico City med mange berømte ufologer skulle præsentere det endelige bevis for historien om Roswell-styrtet i 1947. Der var nemlig blevet fundet nogle gamle lysbilleder, som tilsyneladende viste en typisk alien liggende i en glasbeholder. Der var indkaldt såkaldte "eksperter", som kunne sige god for, at der skam måtte være tale om en alien, og det blev også annonceret, at den berømte astronaut, Edgar Mitchell, ville være til stede. Desværre dukkede Mitchell aldrig op. Allerede her var han så syg, at lægerne havde frarådet ham at rejse til Mexico City. Mitchell dukkede op på en storskærm, men lyden var dårlig, og det, han havde at sige, gik ikke meget længere end til: "Det ligner en af de grå."

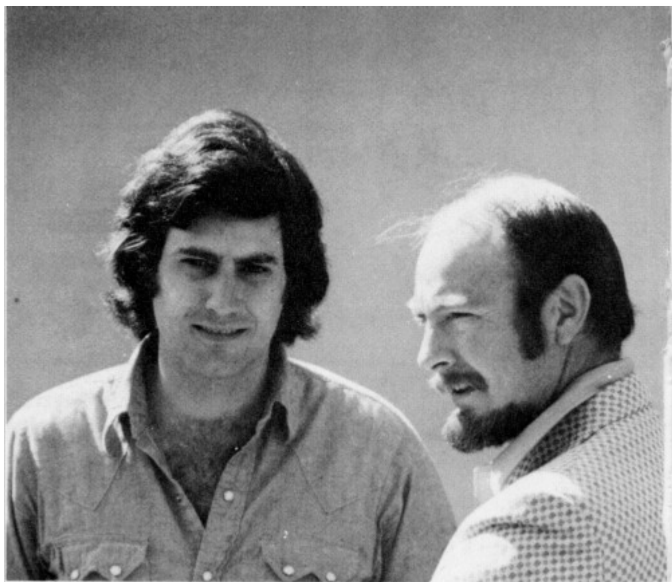
Ganske kort tid efter blev det afsløret, at "rumvæsnet" i glasbeholderen i virkeligheden var en indiansk barnemumie i en museumsmontre. Pinlighederne fortsatte en rum tid endnu med ufologer i kø ved håndvasken. I dag betragter de fleste historien om lysbillederne fra Roswell som et gigantisk svindelcirkus, hvor Mitchell var et af ofrene.

Den indianske barnemumie.

Et fantastisk liv

Med Edgar Mitchells død har vi mistet en af vor tids helt store personligheder. Modsat de fleste andre astronauter forstod han at blive i mediernes søgelys indtil det sidste. Han var en helt, som risikerede liv og lemmer for at udvide menneskehedens grænser. Han var en ægte opdagelsesrejsende. Folk, som kendte ham, beskriver ham som både intelligent, dygtig og åben. Den sidste egenskab gav ham muligvis en del problemer, men var nok det uundgåelige biprodukt af Mitchells pionerånd. Men han bliver også beskrevet som en meget venlig mand. Og så var han ikke mindst en sammensat person, som forsøgte at forene det religiøse med det videnskabelige, det fysiske med det spirituelle og ikke var bange for at sige højt, hvad han troede på.

Mitchell var bevidst om sin sundhed, men røg som en skorsten. Mange betragtede ham som lidt sær, og det hjalp selvsagt ikke, at han fx nægtede at barbere sit skæg i to år efter turen til Månen. Her ses Edgar Mitchell sammen med Uri Geller.

Edgar Mitchell havde et noget omtumlet familieliv med tre skilsmisser. Kone nummer 3, Sheilah Ann Ledbetter, var en tidligere Playboy-model, som han fik et barn uden for ægteskab med. Hans kone nr. to, Anita Mitchell, fortalte:

”Det var i Det Hvide Hus den ene dag, og hos en eller anden yoga-guru den næste. En dag ringede Cary Grant, og dernæst hvirvlede en flok sufi-dansere rundt i stuen. Og Uri Geller kiggede lige forbi for at bøje noget metal. Jeg må have mødt hele udvalget af tosser, underlige personer og skøre kuler.“

Hun sagde også: ”Han er det mest fantastiske eksempel på menneskelig psykologi.“ Måske dette også var et resultat af det, som Edgar Mitchell kaldte ”The Big Picture Effect“, hans store oplevelse under hjemturen i 1971. Som han skrev i sin selvbiografi *The Way of the Explorer* fra 1996:

”Ønsket om at leve livet fuldt ud, at samle mere viden, at undslippe pengenes trædemølle, det er alle typiske reaktioner på oplevelser af udvidet bevidsthed. Fortidens frygt for døden forsvinder som regel.“

God rejse, Edgar Mitchell!

Kilder

- http://csblogg.ufo.se/csblogg3/wp-content/uploads/2016/01/20051105-Exclusive-interview-with-Ed-Mitchell.pdf
- www.youtube.com/watch?v=8QKW6Gt3KKs
- www.youtube.com/watch?v=0TY6lpcBrqs&list=PL24FE8809B47D4496
- www.paradigmresearchgroup.org/Mitchell_Media_Coverage.htm

- www.ufodigest.com/news/0808/wilson.html
- www.heraldtribune.com/article/20080806/BLOG32/525095430?p=2&tc=pg
- http://motherboard.vice.com/read/the-metaphysical-astronauts
- http://devoid.blogs.heraldtribune.com/15464/the-way-of-the-explorer/
- https://vimeo.com/55073825
- www.abovetopsecret.com/forum/thread730374/pg1
- www.youtube.com/watch?v=KE-PUTVULFg
- www.youtube.com/watch?v=fyD2ZyGTf9A
- www.badastronomy.com/bad/misc/sibrel.html
- www.huffingtonpost.com/entry/moonwalker-edgar-mitchell-denies-saying-ets-prevented-nuclear-war_us_55d61660e4b07addcb45eb80
- www.foxnews.com/science/2016/02/05/astronaut-edgar-mitchell-6th-man-on-moon-dies-in-florida.html
- www.slate.com/blogs/bad_astronomy/2016/02/06/edgar_mitchell_1930_2016.html
- www.washingtonpost.com/national/edgar-d-mitchell-apollo-astronaut-who-walked-on-the-moon-dies-at-85/2016/02/05/9daf2e2c-cc40-11e5-88ff-e2d1b4289c2f_story.html
- www.youtube.com/watch?v=wptn5RE2I-k

Edgar Mitchell på Månen i 1971. Foto: NASA/Alan Shepard

Storslået himmelbog bør blive et gavehit

Af Kim Møller Hansen

"Himlen over Danmark er som en kæmpestor gratis biograf. Der kører en ny forestilling hver eneste dag og hver eneste nat – og der er plads til alle. På plakaten er et stort udbud af skiftende forestillinger, fx de store vejrmæssige dramaer, de smukkeste romantiske scener, nærmest surrealistiske farvestrålende kunstværker, de kedelige farveløse helaftensfilm og små forunderlige kortfilm. Alt muligt fra atmosfærens turbulente lag eller fra universets tilsyneladende stille dyb."

Sådan skriver Jesper Grønne på bagsiden af sit imponerende værk *Hvad i himlen*.

Mere end 700 flotte illustrationer pryder bogens 320 sider. Alle taget af Jesper Grønne altså lige bortset fra de billeder, hvor Grønnes stativ ikke har været højt nok, som han selv skriver i bogens forord – dvs. satellitfotos, vejrkort og deslige.

Jesper Grønnes fotos er en nydelse for øjet. Og som Niels Hansen skriver på DMI's hjemmeside:

"Hvis du er flittig besøgende på dmi.dk, så kender du navnet Jesper Grønne. Det er ham, vi kærligt kalder Danmarks mest professionelle amatørfotograf. Igennem årene har han leveret fotos af næsten alt, du kan se, når du kigger op: Solsøjler, regnbuer, stjernebilleder, skyformationer, måneformørkelser, venuspassager, haloer, zenitbuer, snekrystaller er blot en lille del af udvalget.

Jesper har fotograferet himlen tynd i årtier. Men han er ikke stoppet der. Samtidig har han nemlig studeret videnskaben bag alt, hvad hans linse har indfanget."

Jesper Grønne: "Hvad i himlen – over Danmark", 320 sider, gennemillustreret, indbundet, referencer og litteratur samt stikordsregister. Vejledende pris kr. 375. Udgivet 11. november 2016 på Forlaget Hvad i himlen. Bogen er udgivet med støtte fra 15. Juni Fonden. Bogen er i kommission hos Kahrius.dk Forlagsaktieselskab og kan bestilles her.

Hvad i himlen er et formidlingsprojekt om alt på himlen, fra rimfrosthøjde til grænsen for de astronomiske teleskopers rækkevidde. Formidlingen baseres primært på fotografiske optagelser fra Danmark taget gennem mere end 20 år. Resultatet er blevet en meget smuk bog, der samler alt tæt på og langt væk fra Big Bang til universets skæbne i en fjern fremtid.

Jesper Grønne skriver om bogens formål:

"Bogen søger at formidle den store diversitet og kompleksitet i himlens mange lysfænomener og objekter, ved at besvare spørgsmål som:

- Hvad er himlen egentlig for noget?
- Hvordan opstod den?
- Hvilke lysfænomener og objekter kan ses på himlen – døgnet rundt – året rundt?
- Hvordan ser de ud?
- Hvornår og hvordan ser man dem?
- Hvad er den naturvidenskabelige forklaring?
- Hvordan kan man fotografere dem? – og meget mere… "

Bogens indhold spænder vidt, og det er meget svært at komme i tanke om noget, som skulle mangle. Min fantasi rækker ikke så langt.

Indhold

Som det fremgår af indholdsfortegnelsen, får læserne også glæde af Jesper Grønnes viden og mangeårige erfaringer inden for fototeknik.

Fagligheden kan der heller ikke sættes en finger på. Den er sikret af en række eksperter, som har været Jesper Grønnes fagkonsulenter på bogen. Blandt fagfolkene finder man blandt andre:

- Henning Haack, geofysiker ph.d., lektor og meteoritekspert – Statens Naturhistoriske Museum
- Ole Eggers Bjælde, kosmolog ph.d., specialkonsulent – Center for Scienceuddannelserne Aarhus Universitet
- John Cappelen, seniorklimatolog – DMI, chefredaktør på "Vejret"
- Jesper Theilgaard, chefmeteorolog – DR-Vejret
- Peter Dalin, atmosfæreforsker – Institut for Rumfysik, Kiruna Sverige
- Tina Ibsen, astrofysiker – Tycho Brahe Planetarium

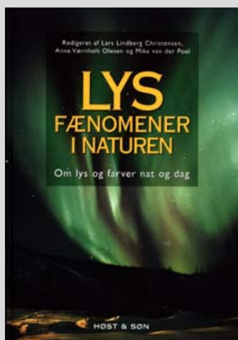
I bogen er der de relevante steder henvist til videooptagelser på bogens omfattende hjemmeside http://hvadihimlen.dk/.

Alle, der interesserer sig seriøst for himlens mange fænomener, eller som bare vil have en god læse- og bladre-oplevelse, bør have *Hvad i himlen* inden for rækkevidde.

Jesper Grønne er himmelfotograf, amatørastronom og forfatter – og i "fritiden" klinisk tandtekniker.

Læs mere om himmelfænomener

Lysfænomener i naturen – om lys og farver nat og dag, redigeret af Lars Lindberg Christensen m.fl., 216 sider, indbundet, gennemillustreret, Høst 1998. Se også www.astro.ku.dk/lys/

Når du ser et stjerneskud – guide til identificering af himlens fænomener, af Per Andersen, Torben Birkeholm og Toke Haunstrup, 27 sider, gennemillustreret, SUFOI 2. udgave 2005. Udgivet med støtte fra Ministeriet for Videnskab, Teknologi og Udvikling. Gratis eksemplarer kan bestilles her, og pdf kan downloades her.

Ufoer over skolegården

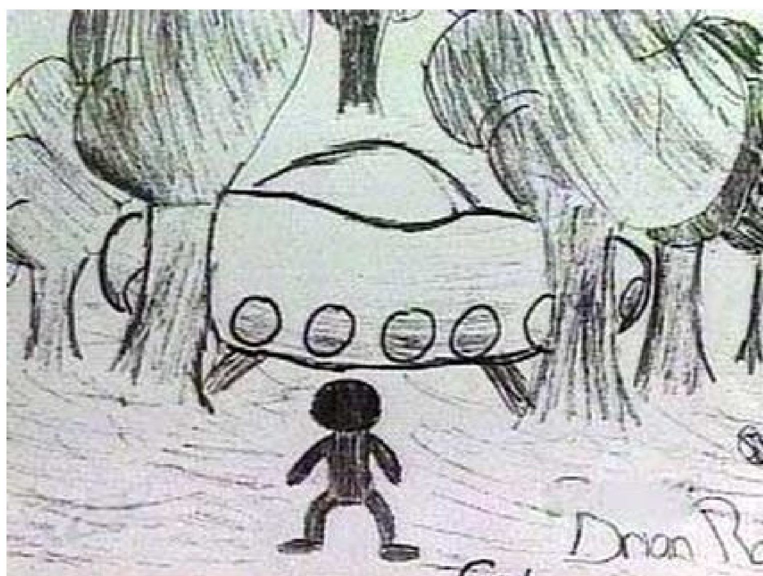
Af Henning Dethlefsen

En ufosag fra 1994 bliver tit fremhævet som en af de bedst dokumenterede og ikke mindst troværdige. Den foregik i skolegården på en afrikansk skole. Ikke mindre end 62 skolebørn blev pludselig konfronteret med en flyvende tallerken og ikke mindst fartøjets pilot. Børnene lavede senere tegninger af deres temmelig uhyggelige oplevelse. To meget kendte ufologer, journalisten Cynthia Hind og psykologen John Mack, interviewede senere børnene. Det bliver tit understreget, at disse børn ingen forkundskaber havde om ufoer og indtil i dag har fastholdt deres enslydende beskrivelser, hvilket yderligere øger troværdigheden. Og som bekendt er det jo fra børn og fulde folk, man skal høre sandheden. Under alle omstændigheder er det en af vor tids mest interessante ufohændelser.

Skolegården i Ariel School.

Hændelsen fandt sted den 16. september 1994 ca. 30 kilometer sydøst for Zimbabwes hovedstad Harare på Ariel School. Ariel er en privat grundskole nær byen Ruwa med børn af både afrikansk, asiatisk og europæisk afstamning. De involverede børn var mellem 5 og 12 år gamle. Klokken var ca. 10.15, og der var formiddagspause, så alle børnene legede i skolegården. Lærerne holdt møde på lærerværelset, og der var derfor ingen voksne i selve skolegården.

Væsnet, som kom ud af den flyvende tallerken, var sort og uden ansigtstræk, ifølge nogle beskrivelser.

Pludselig kom børnene løbende ind til lærerne, hvor de ophidset fortalte om en flyvende tallerken, der var landet og en "person", som havde nærmet sig dem.

Det hele havde måske kun varet i 15 minutter, men havde tydeligvis gjort et stort indtryk. Nogle af de mindre børn var meget bange og græd. Nogle af dem mente, de havde set en tokoloshi, som i den lokale folketro er en slags menneskeædende dæmon.

Lærerne troede først, der var tale om hysteri og ren fantasi, og da de gik ud for at se efter, var der intet at se. Men børnenes holden fast ved deres historie fik efterhånden flere af lærerne overbevist om, at de faktisk havde set noget usædvanligt. Skolens rektor, Colin Mackie, kontaktede derfor Afrikas dengang berømteste ufolog og journalist, den nu afdøde Cynthia Hind.

Afrikas UFO-dronning

Nu vrimler det jo ikke ligefrem med afrikanske ufologer, men blandt de få rager Cynthia Hind bestemt op som den mest kendte. I sine unge år var hun medlem af det sydafrikanske luftvåbens kvindekorps og giftede sig med en RAF-pilot. Allerede her kan man ane interessen for ting, der sker i luften.

Senere levede hun i en årrække sammen med sin mand i det nordlige England, hvor hun fik to børn. Men hun flyttede snart tilbage til Afrika, nemlig netop Zimbabwe, hvor hun var med til at starte en møbelfabrik. Samtidig udviklede hun en lidenskabelig interesse for research af ufoer og ikke mindst for at skrive om dem. Hun var MUFON's (Mutual UFO Network) koordinator for Afrika og desuden redaktør og udgiver af det halvårlige magasin *UFO Afrinews*. Især blev hun kendt for sine to bøger *UFOs African Encounters* fra 1982 og *UFOs Over Africa* fra 1997. Cynthia Hind døde i år 2000. At hun boede i Zimbabwe i 1994, gjorde det oplagt at kontakte hende i forbindelse med hændelsen i Ariel.

En lille "person" med store øjne

Colin Mackie, som var rektor på Ariel School, kontaktede Cynthia Hind, da forældrene begyndte at stille spørgsmål til børnenes oplevelse. Cynthia Hind ankom til Ariel School ganske kort tid efter hændelsen og havde med sig et BBC tv-hold, som kunne filme, hvad der nu skete.

Rektor Colin Mackie havde været så forudseende (muligvis på Cynthias foranledning) at lade børnene tegne deres oplevelse, og der lå således, da hun ankom, en stak på 35-40 tegninger, der viste både flyvende tallerkener og rummænd.

Hind gennemgik tegningerne og fandt de bedste frem. Herefter lod hun rektoren samle otte af de ældste børn på hans kontor, fire drenge og fire af pigerne, hvor de den ene efter den anden besvarede Hinds spørgsmål om hændelsen.

Gennemgående fortalte børnene, at de havde set et objekt og mindst en lille „person" klædt i sort og med langt, mørkt hår. Objektet beskrives som sølvagtig og formet i den klassiske form som en flyvende tallerken.

Nogle af børnene havde set objektet lande, medens andre bare havde set det på selve jorden inde mellem træerne. En dreng beskriver objektet mere som et glimt og nogle skygger. En anden beskrev, hvordan "en ting" bevægede sig ude på siden, medens en anden "ting" løb frem og tilbage på toppen.

Især den ene af pigerne, Emily B, gjorde indtryk. Hun havde været inde i klassen, da hun hørte ståhejen og skyndte sig udenfor. Hun havde ikke blot set en person, men flere. Den ene havde bevæget sig henimod børnene, men da den øjensynligt opdagede dem, vendte den om og skyndte sig tilbage. Personen beskrives igen som lille og sort, men Emily tilføjer den detalje, at

han havde store mørke og ovale øjne, der dækkede en stor del af ansigtet. Og så fortæller hun, at hun var bange.

Som man se ved at læse Cynthias egen gennemgang af sagen i *UFO Afrinews* nr. 11 og 12 fra 1995, var der flere mere eller mindre klare udtalelser fra andre børn, som også indeholdt beskrivelser af objektets bevægelser, men børnene på filmen er ganske repræsentative.

Imellem spørgsmålene til børnene diskuterer Hind bl.a. besøg fra andre planeter med skoleinspektør Mackie på kontoret, og de går bagefter sammen ud i skolegården. Holdet har taget en geigertæller med, så man kan måle eventuel stråling i landskabet forårsaget af objektet. Her viser to af børnene, hvor i krattet de så objektet lande.

Herefter ser vi kort Cynthia Hind diskutere sagen med tv-holdet, og hun konkluderer, at sagen kan sammenlignes med andre sager, hun har undersøgt, og at hun er overbevist om, at børnene helt sikkert har set "noget".

Flere af børnene blev igen interviewet i 2010, hvor de fastholdt deres beskrivelser og fortalte, at hændelsen har haft stor indflydelse på deres liv.

Bortførelsesprofessoren

John E. Mack ankom til Ariel School ca. to måneder senere end Cynthia Hind. Og dette var ikke en hr. Hvem-Som-Helst. Mack var en amerikansk psykiatriprofessor ansat og uddannet ved Harvard University. Under Den Kolde Krig havde han sammen med akademiske berømtheder som fx Carl Sagan deltaget i aktioner for afskaffelsen af atomvåben. Allerede her udtrykkes hans bekymring for, hvordan vi mennesker udgør en trussel for vores planet.

John Macks bedste bidrag til Ariel-sagen var måske, at han opfordrede både forældre og lærere til ikke at beskylde børnene for at lyve. Mack døde i London i 2004 efter at være blevet ramt af en spritbilist.

Mack havde fra starten haft en interesse for mareridt, drømme og det spirituelle og havde en forestilling om altings forbundethed. Denne interesse mundede i starten af 1990'erne ud i en interesse for "abductions" – dvs. nogle menneskers oplevelser af at være blevet bortført af rumvæsner. Han gennemførte således en undersøgelse af 200 personer med bortførelsesoplevelser og konkluderede, at de ikke var syge, men havde "reelle" oplevelser. I 1994 præsenterede han resultaterne i bogen *Abduction: Human Encounters With Aliens*.

Mack bliver ofte nævnt i samme åndedrag som Whitley Streiber, en gyserforfatter, som selv hævder at være blevet bortført mange gange, samt Budd Hopkins og David M. Jacobs, to amatørpsykologer, som også har udgivet flere bøger om emnet og ikke mindst deres undersøgelser. Det handler her især om at afdække såkaldt "glemt hukommelse" ved hjælp af hypnose.

I modsætning til de tre andre i firkløveret havde Mack dog sine faglige forudsætninger i kraft af sin uddannelse inden for psykologi i orden, og han tilførte således påstandene om bortførelserne noget meget tiltrængt troværdighed. Hvor Hopkins og Jacobs mente, at fænomenet havde bund i den fysiske verden, var Mack også åben over for andre "realiteter".

I november 1994 var Mack på besøg i Sydafrika og Zimbabwe og tilbragte, inden han rejste hjem igen, to dage på Ariel School, hvor han interviewede både lærere og elever. Også denne gang var der et tv-hold til stede. Foran rullende kameraer afslørede professoren med sine spørgsmål nye uhyggelige detaljer i Ariel-sagen.

Et uhyggeligt budskab gennem øjnene

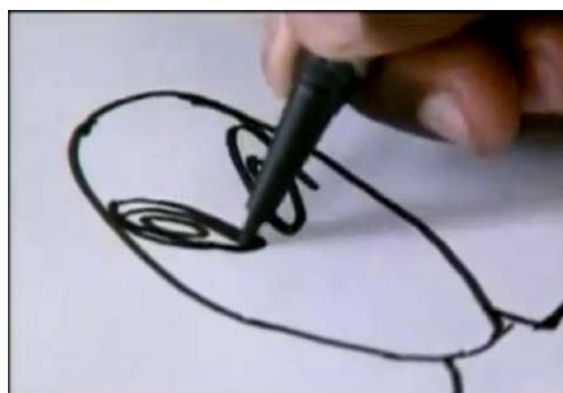
Optagelserne af børnenes svar til Mack er først og fremmest præget af uhygge. Det, børnene beskriver, er stort set det samme, som det de fortalte til Cynthia Hind, men nu bærer deres beskrivelser præg af angst. En tydeligvis skræmt, lille pige tilføjer den detalje, at der samtidig lød en høj "fløjten".

Emily B uddyber denne gang med en beskrivelse af, hvordan væsnet stirrede ondskabsfuldt på hende, "som om det ville komme og tage os". Herefter var hun gået sin vej og havde grædt.

Især en piges beskrivelser er dog dominerende i filmmaterialet, nemlig Lisas. Også her spiller væsnets øjne en afgørende rolle, men hvor Emily B understregede, hvordan de var udtryk for ondskab, så giver Lisa udtryk for, at væsnet havde en god grund til at ville fremkalde angst hos børnene. Formålet, mener hun, kunne være at advare om verdens undergang, hvor mennesket har ødelagt planeten så meget, at alting til sidst dør. Inklusive menneskene selv. Væsnet havde tilsyneladende telepatiske evner, som det brugte til at formidle et vigtigt budskab.

Mack konkluderede efterfølgende, at børnene ikke led af vrangforestillinger eller på anden måde var psykisk syge, men fortalte ærligt og redeligt om en reel oplevelse. Som ekspert på området ville han være i stand til at skelne mellem ærlige og uærlige vidner.

Desværre skal man dog blot gå nogle få måneder tilbage til et andet møde for at finde ganske mange andre eksperter, som bestemt ikke er enig med Mack i hans bedømmelse af sig selv.

Flere af børnene lagde især mærke til væsnets stirrende øjne, som også gik igen på tegningerne. Her under et af Macks interviews.

Macks mangelfulde metoder

Fra den 23. til den 26. juni 1994 deltog Mack i en CSICOP-konference i Seattle i USA. CSICOP er en skeptikerorganisation sammensat af eksperter fra alle mulige fagområder.

På grund af den store medieopmærksomhed i kølvandet på sin bog *Abduction: Human Encounters With Aliens* fra samme år, var det Mack og hans forskning, som tiltrak sig mest opmærksomhed under konferencen og nu blev genstand for en ophedet debat. Især modtog Mack kritik fra psykologiprofessor Robert Baker fra Kentucky. Han drog klare sammenligninger mellem bortførelsesvidnernes oplevelser og patienter med alvorlige søvnforstyrrelser.

Herudover kritiserede Baker voldsomt brugen af hypnose som et redskab til at afdække virkelige hændelser. Under hypnose slippes fantasien fri, og det bliver bagefter umuligt at skelne "ægte hukommelse" fra "falsk hukommelse".

William Cone, en psykolog fra Californien, beskrev Macks forskning som "oprivende dårlig" og pointerede, at dårlig udført forskning på dette område blot ville resultere i, at forskeren overfører sine egne ideer og forestillinger på patienten. Professoren fra Californien pegede ligeledes på visse menneskers behov for at gøre sig selv interessante over for andre og måske endda komme i medierne.

Cone indrømmede, at ikke alle personer med bortførelsesforestillinger var psykisk syge eller led af vrangforestillinger, men at en erindring om en hændelse ikke i sig selv er et bevis for denne hændelses eksistens. Eller at hændelsen fandt sted som beskrevet.

Hvad der dog især ramte Mack, var da Donna Basset gik op til talerpulten, og fortalte, at hun havde deltaget i Macks undersøgelser som patient. I virkeligheden lod hun kun som om for at infiltrere Macks undersøgelser og studere hans metoder. Og de havde været fulde af fejl, fortalte hun. Metoderne havde været meget lidt eller slet ikke videnskabelige. Resultatet blev, at Mack ikke kun var blevet snydt af Donna Basset, men også af andre "patienter", som nok i virkeligheden blot søgte opmærksomhed. Patienterne havde simpelthen fortalt professoren det, han ønskede at høre.

Senere undersøgelser af Macks forskning viste desuden, at han slet ikke havde taget højde for det, man kunne kalde mennesker med en stærk tilbøjelighed til at fantasere – en i dag accepteret psykologisk kategori. De er således ikke syge i klinisk forstand, men udviser dog en række typiske symptomer, som netop var til stede i høj grad blandt Macks forsøgspersoner.

I maj 1994 blev der indledt en undersøgelse fra universitetets side mod Mack. Den blev afsluttet 14 måneder senere uden reelle konsekvenser for Mack, men man udtalte dog i konklusionen en meget skarp kritik af hans metoder. En kritik som nødvendigvis kaster en skygge over hans besøg på Ariel School.

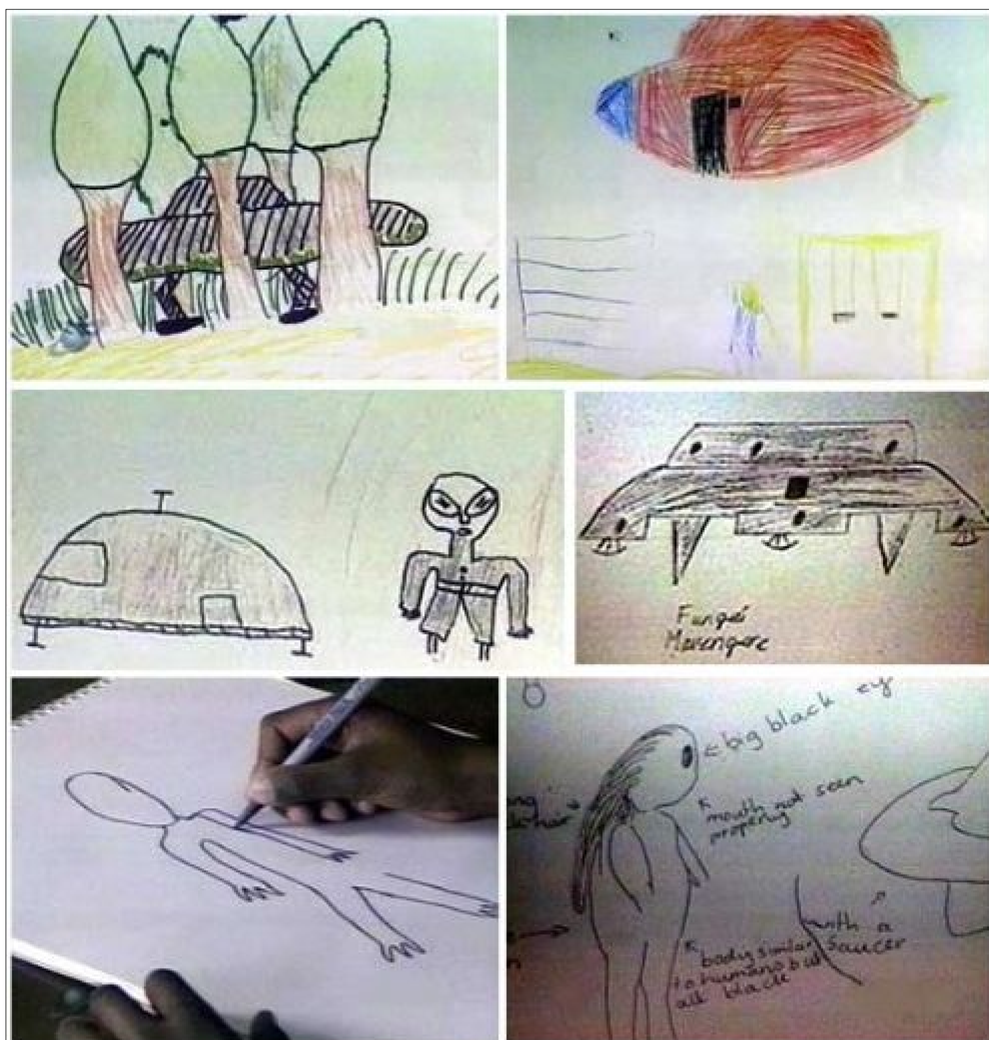
Cynthia Hind sorterer i tegningerne.

Mistænkelige huller og selvmodsigelser

Allerede i den første film med Cynthia Hind er der uheldigheder, som springer i øjnene. Man ser fx ufologen stå og sortere i tegningerne. Cynthia Hind skrev senere, at hun pillede de 22 mest "interessante" tegninger ud.

Der skulle angiveligt være 35-40, men der var jo over 60 børn, som ifølge historien faktisk var vidner. Så hvad er der sket med resten af tegningerne? Har Mackie kun præsenteret et udvalg? Eller var der muligvis kun de 35-40 børn, som så noget?

De berømte tegninger er tydeligvis blevet udvalgt, hvilket sandsynligvis forklarer, hvorfor man på nettet kun finder de samme ca. 15-16 stykker igen og igen. Og det selv om der også blev produceret tegninger under Macks besøg to måneder senere. Der er under alle omstændigheder foregået en voldsom sortering i tegningerne henimod en ganske bestemt fremstilling. Man kan forestille sig, at de øvrige tegninger simpelthen ikke forestillede noget genkendeligt, men blot det som flere af vidnerne beskrev som "lys", "skygger" og "glimt". Altså noget ikke-sensationelt og derfor uinteressant for ufologerne.

Et udvalg af børnenes tegninger.

Men selv om der er foregået en sådan sortering, giver tegningerne alligevel, og ikke mindre hvis man sammenholder med børnenes mundtlige beskrivelser, et meget selvmodsigende billede. Objektet kan let identificeres som den klassiske flyvende tallerken, men der er mange og store forskelle i designet. Var der nu kun et vindue eller flere? Støtteben eller ikke støtteben? En dør eller ikke en dør? En "antenne" eller ikke en antenne?

Præcist det samme kan siges om beskrivelsen af "personen". Langt hår, intet hår. Store øjne, ingen øjne. Øjnene spidse forneden, øjnene spidse foroven. Tætsiddende dragt, prikket kjole. Tyk eller tynd. Var der nu kun en "person", to eller måske tre eller flere? Eller ingen, som nogen også påstod. Nogle af børnenes beskrivelser er så uklare, at man faktisk ikke kan se, om det nu er "væsnerne", de taler om, eller en eller anden egenskab ved fartøjet.

Nogle af børnene så to rumvæsner og ikke bare et – helt uden øjne, mund eller næse. Det fremgår af Hinds artikel, at børnene heller ikke kan blive enige om antallet af fartøjer. Man skulle nærmest tro, der ikke er tale om den samme hændelse. Påstanden om, at børnene er enige om hændelsen, er i al fald en myte. Denne uenighed fortsætter, da Cynthia går ud i skolegården, hvor to af vidnerne skal vise hende, hvor objektet landede. Her peger de på to forskellige landingspladser.

Den noget forvirrede Cynthia spørger det ene barn, om objektet flyttede sig, men det gjorde det ifølge drengen ikke. Cynthia fandt simpelthen aldrig ud af, hvor objektet landede. I hendes artikel er der således blot meget løst angivet to mulige landingspladser med et spørgsmålstegn.

Enhver, som kigger på børnenes tegninger (de sorterede), må få det indtryk, at børnene har været ret tæt på for at have kunnet se alle detaljerne. Men objektet var slet ikke landet i skolegården. Børnene havde i virkeligheden betragtet noget, der skete ret langt væk (allermindst 100 meter), og som også var delvist skjult af højt græs, buske og træer.

Tegningerne viser muligvis slet ikke, hvad børnene så, men derimod hvad de bagefter forestillede sig, at de havde set. Nogle har måske misforstået opgaven som ”tegn en flyvende tallerken“.

De mindst detaljerede tegninger var muligvis de mest tro imod det, som børnene faktisk så. Og det var netop dem, der i løbet af den ufologiske proces, blev frasorteret!

Hvordan man ikke interviewer børn

Der findes mange eksempler på børnevidners uheldige rolle i retssager. I 1669 blev den svenske konge således informeret om et omfattende hekseaktiviteter i byen Mohra. Djævelen havde især slået sine klør i byens børn. Hvad der herefter skete, beskrives af Joseph Glanvill i bogen *Saducismus Triumphatus* fra 1689. Der blev udsendt en undersøgelseskomite, som udspurgte alle børnene i byen. Komiteen fandt, at de ældre børns vidneudsagn var slående enslydende og derfor måtte anses for troværdige. 48 børn og voksne blev herefter brændt på bålet.

I den berømte amerikanske heksesag i Salem fra 1692 var der også børn, der som vidner bekræftede eksistensen af hekse.

I vore dage er der flere eksempler på, hvordan børns vidneudsagn resulterer i retssager om pædofili mod uskyldige. Og der eksisterer derfor en række af psykologer og kriminologer anerkendte forholdsregler og metoder, der skal følges, når man afhører/interviewer børn. Formålet er at undgå, at barnet bliver påvirket, direkte eller indirekte, af spørgeren.

Grundlæggende bør et interview af et barn foregå med så lidt påvirkning fra omgivelserne som muligt. Når Cynthia Hind således samler børnene på kontoret, men med deres kammerater lyttende i døråbningen sammen med andre voksne, er det allerede kritisabelt. Børnene påvirker hinanden og forsøger måske som i en undervisningssituation at overgå hinanden med detaljer. At Cynthia ind i mellem spørgsmålene diskuterer rumvæsner med inspektør Mackie må også nødvendigvis påvirke.

Mens børnene udspørges af Cynthia Hind, lytter voksne og børnenes kammerater i døråbningen.

En grundlæggende regel er, at børn altid skal have mulighed for at komme med deres egen fremstilling. Først når det er sket, kan man begynde at stille spørgsmål. Men Cynthia Hind afbryder konstant børnene med spørgsmål. Problemet med dette er, at man let kommer til at sætte børnene i en situation, hvor de føler sig tvunget til at beskrive noget, de måske ikke har set.

Tendensen i Cynthias spørgsmål henimod, at børnene har set et rumvæsen, kan let ses, når hun taler om ”væsnet“, hvor børnene blot taler om ”en person“ eller ”en fyr“. I et tilfælde leder barnet efter et ord, hvorefter Cynthia Hind selv indskyder ”væsnet“.

Når man så endelig begynder at stille spørgsmål, skal man ifølge psykologernes retningslinjer så vidt muligt undgå spørgsmål, hvor børnene bliver tvunget til at vælge mellem et begrænset antal muligheder. Erfaringen viser, at børn fx har en tendens til at vælge ”ja“ fremfor ”nej“ og er gode til at aflæse spørgerens kropssprog og herefter gætte det ”rigtige“ svar.

Man skal også altid undgå spørgsmål om, hvad barnet forestiller sig eller tænker er foregået, fordi barnet meget let forledes til at give et svar udelukkende baseret på fantasien. Barnet kender måske ikke svaret, men føler sig alligevel presset til at producere det.

Man kan næppe rette nogen anklager mod Cynthia Hind for ikke at følge disse retningslinjer. Anderledes forholder det sig med Mack, som jo havde sin uddannelse i ryggen. Det fremgår ikke af filmmaterialet, om Mack rent faktisk inden spørgsmålene lod børnene komme med deres egen fremstilling. Hvis det har været tilfældet, virker det imidlertid underligt, at det ikke også er blevet filmet. I det mindste interviewer han dem ikke i samlet flok. Men til gengæld begår han mindst lige så mange fejl hvad angår spørgsmålene som Cynthia Hind.

Børnene præsenteres af Mack for meget få svarmuligheder og bliver også afkrævet svar på, hvad de forestiller sig: ”What do you imagine?“

Lisa bliver spurgt to gange om, hvornår hun fik angstfornemmelsen for første gang, og hver gang vælger hun den sidste svarmulighed, hvilket resulterer i to selvmodsigende svar. Var det nu, da hun så væsnets øjne, eller var det derhjemme? Måske mens hun drømte, som rigtig mange børn senere fortalte, de havde gjort? Men Mack opdager tilsyneladende ikke selvmodsigelsen.

Cirka halvandet år efter hændelsen blev børnene filmet for 3. gang, denne gang til en hollandsk udsendelse. Men denne gang blev de samlet i skolegården og fik i langt højere grad lejlighed til at komme med længere forklaringer uden at blive afbrudt.

Det er tydeligt, at børnene stadig er bange og har onde drømme. Men nu får de også lov til at give udtryk for, hvor denne frygt faktisk stammer fra.

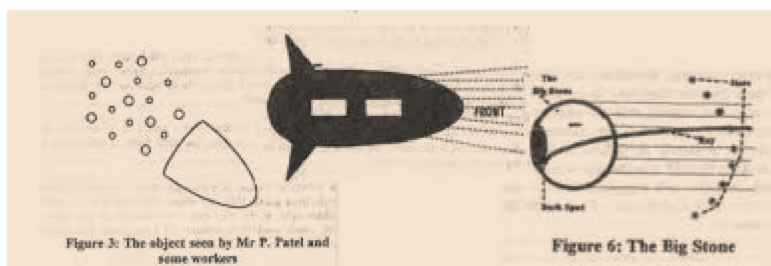
En pige fortæller, hvordan hun i et tv-program har hørt om rumvæsner, der bortfører mennesker for at gøre dem gravide. Og en dreng fortæller, hvordan ”nogle mennesker“ mener, at rumvæsnerne kommer for at advare os imod at ødelægge Jorden. Altså ikke noget med telepatiske budskaber fra rumvæsnerne selv. Filmoptagelserne fra Ariel School synes således at bekræfte kritikken af Macks metoder, som de blev ytret på CSICOP's konference tidligere i 1994 samt i konklusionen fra universitetets undersøgelse senere i 1995. Børnenes besvarelser er således ikke udtryk for deres egne oplevelser, men snarere for psykologen Macks egne fantasier.

Den sydafrikanske ufobølge i 1994

Hvad, der tit bliver overset (eller ignoreres) på nettet, er, at Ariel-hændelsen ikke skete i et lufttomt rum. Den må ses i sammenhæng med en række andre hændelser, som fandt sted samme år. Fra den 14. september (altså blot to dage før Ariel) var der en såkaldt ufobølge i Sydafrika og Zimbabwe. Denne bølge får en udførlig behandling af Cynthia Hind i selvsamme udgave af *UFO Afrinews*, hvor også Ariel-hændelsen

første gang beskrives. Her kan man se en række tegninger af, hvad folk oplevede. Flere af børnene fortæller faktisk, hvordan de så ufoer før 16. september.

I dag er denne ufobølge forklaret som resterne af den sovjetiske raketopsendelse Cosmos 2290, der på netop dette sted og på denne tid brændte op i atmosfæren. Hvordan mennesker kan opleve brændende vragdele i atmosfæren som værende ”rumskibe“, kan man læse om i SUFOI's bog *50 år med ufoer* skrevet af Toke Haunstrup. Men denne sammenhæng var man på daværende tidspunkt ikke klar over, og observationerne udløste derfor en forhøjet interesse for ufoer i regionen.

Sådan oplevede folk ufoerne over Zimbabwe i 1994 under ufobølgen. I virkeligheden var det resterne af Cosmos 2290, der brændte op i atmosfæren over Sydafrika. Tegninger i Cynthia Hinds ”UFO Afrinews“.

Det var bl.a. dette, som fik Mack til at besøge Sydafrika og Zimbabwe to måneder senere. Da børnene havde deres ufooplevelse den 16. september, var ufoer og flyvende tallerkener således ikke noget ukendt begreb for dem. Snarere tværtimod. Hvis man tvivler, kan man blot lytte til det, de selv siger.

Emily B siger fx, at ”alle sagde, det var ufoer“, og her snakker hun om de børn, som kom løbende ind fra skolegården. Det er således ikke rigtigt, når det nogen gange hævdes, at børnene var upåvirkede af moderne ufoforestillinger, som de fx fremstilles på tv.

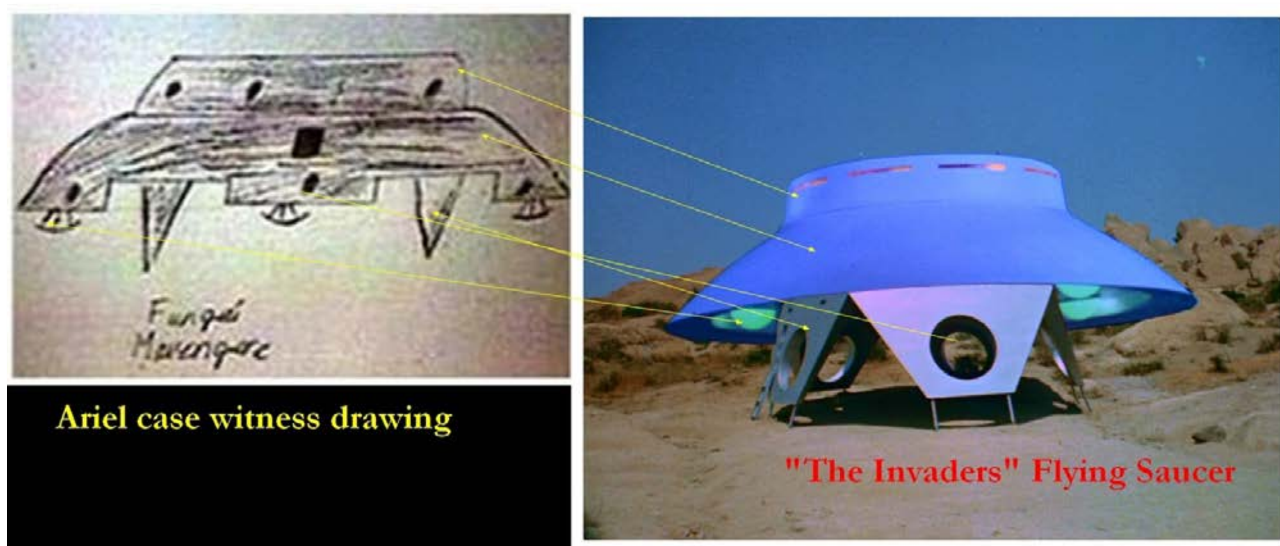
Børnene på Ariel School boede ikke, som det nogle gange fremstilles, ude i bushen. De gik på en privat skole og tilhørte en relativt velstillet overklasse med adgang til datidens moderne medier såsom radio og tv. Ariel lå heller ikke langt fra hovedstaden Harare. Børnene blev kørt i skole af deres forældre eller kørte i skolens bus. Flere af børnene refererer under deres interviews til tv og film. Og dette gælder i endnu højere grad, da Mack besøger skolen to måneder senere.

Forinden havde Mack været i Sydafrikas hovedstad, Johannesburg, hvor han havde holdt tale og besvaret mange spørgsmål på Radio 702. På det kendte tv-program AGENDA optrådte han sammen med Credo Mutwa, en berømt afrikansk healer, medicinmand og ikke mindst ufokontaktperson. Herefter rejste Mack til Zimbabwe, hvor han optrådte på hele to radioprogrammer og endnu et tv-program.

Den 30. november holdt han en tale i den lokale sportsklub i Harare, altså meget tæt på Ariel School, hvor fremmødet var dobbelt så stort som forventet.

Alt dette bliver beskrevet af Cynthia Hind i hendes artikler i *UFO Afrinews*, med tilføjelsen at ”mange skjulte erindringer blev afdækket“. Først herefter rejste Mack videre til Ariel School.

Man må nødvendigvis spørge om, hvor mange af Ariel Schools lærere, forældre og måske endda børn, der deltog i mødet i Harare og herefter påvirkede vidnerne med Macks kendte holdninger til telepati og ikke mindst økologi og bevaring af planeten. Det er slående, at disse synspunkter ikke er at finde hos Cynthia Hind, men kun findes i filmen af interviews foretaget af Mack. Meget tyder således på, at børnene var påvirket af ufohistorier før Macks interviews, men sikkert også i en vis udstrækning før selve hændelsen.

Nogle har lagt mærke til, at en af børnetegningerne af den flyvende tallerken minder meget om rumfartøjerne i filmen "The Invaders".

Mulige forklaringer

Man må selvfølgelig i sidste ende spørge sig selv, hvad det i virkeligheden var, børnene så. Der findes mange forslag.

- Flere har lagt mærke til, at nogle af tegningerne af objektet, især dem med en "dør", minder meget om en moderne campingvogn.
- Andre har lagt mærke til, at beskrivelsen af "personen" med det lange hår, minder om Max Fenig i tv-serien *Strengt fortroligt* (X-Files), som var meget populær i 1994. Cynthia Hind burde have undersøgt, hvilke film med ufoer der i dagene umiddelbart før og efter hændelsen var blevet vist på tv.
- Andre igen har bidt mærke i den fløjtende lyd og børnenes beskrivelse af noget, der bevæger sig på siden, og noget der bevæger sig på toppen, hvilket sammen med beskrivelsen af en dør og vinduer i siden kunne minde om beskrivelsen af en helikopter. Beskrivelsen af personen med de "store, sorte øjne" kunne være en helikopterpilot med flyverhjelm. Nogle af børnene siger, at objektet fulgte de elledninger, som man også kan se på Cynthia Hinds tegning over området i hendes artikel. Måske var det en helikopter, som inspicerede disse ledninger?
- Måske så børnene i virkeligheden en (omvendt) luftspejling af noget, der skete endnu længere væk, men som blev forvrænget i den afrikanske varme.
- Og alle datidens historier om ufoer udløste herefter den angst og det hysteri, som senere beskrives af især lærerne, som var på stedet.

Det mest sandsynlige er, at børnene ikke så noget tydeligt. Flere af børnene taler i virkeligheden kun om "lys", "skygger" og "glimt". Et af børnene bag tegningerne (Oriana F) indrømmede mange år senere, at hun faktisk ikke så noget.

Flere af børnene fortalte, hvordan de først troede, at det var et andet barn eller gartneren, de kunne se i det fjerne, og at det først var, da ordet "ufo" blev brugt, at panikken og hysteriet bredte sig. Den hysteriske stemning blandt børnene bekræftes af flere af de voksne. Der kan næppe herske tvivl om, at netop børnenes følelser på tidspunktet har haft betydning for deres senere opfattelser.

Et andet barn (Shelley T) fortalte, hvordan nogle af børnene havde løjet om deres oplevelser for at komme på tv. Hun havde selv været på stedet, medens de andre børn pegede ud i det fjerne, og det, de pegede på, var så langt væk, at det for alle ville være umuligt at se noget tydeligt.

Helikopterforklaringen

Rigtig mange detaljer i børnenes beskrivelser peger på, at de faktisk så en helikopter. Nogle af beskrivelserne af "personen" ligner umiskendeligt beskrivelsen af en helikopterpilot med enten flyverhjelm eller meget store solbriller.

Beskrivelsen af "objektet" peger i samme retning. På flere af tegningerne kan man se både dør og vinduer (Lisa) præcis som hos en helikopter med siden til. Flere af tegningerne har en hel række vinduer. En dreng lagde mærke til, hvordan en "ting" bevægede sig ude på siden (halerotoren?), medens en anden "ting" løb frem og tilbage på toppen (hovedrotoren?). Nogle af børnene taler om en "fløjten" eller en "snurrende" lyd, som let kunne stamme fra en landende eller lettende helikopter. Andre steder i beskrivelserne tales der om en "blæst", som pludselig optrådte under hændelsen. Alt dette er i virkeligheden en ganske god beskrivelse af en helikopter, der lander eller letter.

Selvfølgelig ligner ingen af tegningerne præcist en helikopter. Men objektet var også ret langt væk, og børnenes opgave lød temmelig sikkert på at tegne "ufoen". Man glemmer let, at børn (som andre mennesker) ikke fungerer som små kameraer!

Børnene fortæller også, hvordan objektet (nogle af børnene taler her om flere objekter) fulgte de elledninger, som forløb ganske tæt på skolen. Var det en helikopter, som var ude for at inspicere disse ledninger? Måske piloten blev tissetrængende, og det var grunden til, at han landede? Da han så, at han blev iagttaget af en flok skolebørn, kom han på andre tanker og skyndte sig tilbage til luftfartøjet.

Luftvåbnet i Zimbabwe har flere helikoptertyper, som kunne passe på beskrivelsen. Russiske kamphelikoptere af typen Hind (Mi-24/35) og transporthelikoptere af typen Hip (Mi-8) virker ved første øjekast som oplagte kandidater pga. rækken af vinduer på siden. Desværre blev de først anvendt i 1998. Mere sandsynlige muligheder er de mindre helikoptere af typen Alouette 3 og Agusta Bell AB 212/412. Disse typer havde i 1994 været i brug i mange år.

En anden mulighed kunne måske være Aerospatiale Super Puma. Denne store helikopter blev officielt først leveret nogle måneder inde i 1995 som et meget luksuriøst transportmiddel for præsident Mugabe. På grund af den ekstremt høje anskaffelsespris var det et meget kontroversielt køb. I 2009 købte Mugabe endnu en stor transporthelikopter til personlig transport (en Mi-6), og det kom frem, at den havde foretaget hemmelige testflyvninger i Zimbabwe i tiden, inden den blev taget i brug. Det virker sandsynligt, at man har gjort noget lignende før anskaffelsen af Super Puma i 1995. Også pga. kritikken af de høje omkostninger. Måske var det denne helikopter, som børnene så?

Man kan gøre sig mange spekulationer i denne sag. På nettet kan man således se påstande, der går ud på, at de manglende tegninger faktisk forestiller en helikopter, men at disse tegninger af samme grund er blevet fjernet af ufologerne under sorteringen. Sådanne spekulationer kunne let have været undgået, hvis Cynthia Hind og John Mack havde udvist blot en smule grundighed i deres undersøgelser.

En ufomyte tager form

Uanset alle fornuftige indvendinger bliver Ariel-sagen i dag af mange ufologer fremstillet som et uimodsigeligt bevis for, at vi i dag får besøg af rumvæsner. Ufologen Randall Nickerson har i flere år samlet materiale om Ariel-hændelsen. Han har rejst i regionen, opsøgt de nu voksne vidner, som i dag er spredt

over hele verden, og har åbnet en side på Facebook, hvor man kan læse sidste nyt om hans dokumentarfilm om sagen. Ifølge det sidste nye udkommer dokumentarfilmen næste år. Og det har faktisk været påstanden de seneste 8 år! På Facebooksiden bliver man også opfordret til at donere penge til sagen mod at få tilsendt baseball-huer og bluser med reklame for projektet. Som det ses af traileren til filmen skulle der være nye hidtil usete filmklip fra 1994 kombineret med helt nye interviews af vidnerne. Når (hvis?) filmen udkommer, vil det selvfølgelig være spændende at se, om der er noget nyt.

En kvinde ved navn Emily Trim, som var et af børnene på Ariel School, rejser rundt til forskellige ufokonferencer med sin historie. Ifølge hende selv befandt hun sig kun nogle få skridt fra væsnet. Hun faldt på knæ og kunne nu se, hvordan væsnets ansigt skiftede mellem en løves og et rumvæsens. Hendes tale er meget emotionel, og hun græder undervejs. Hun fortæller også, hvordan hun fører samtaler med en magisk sommerfugl. Pudsigt nok har tilsyneladende ingen af de andre børn lagt mærke til, at en af deres kammerater var så tæt på!

Under alle omstændigheder kan man lære rigtig meget af Ariel-sagen. Om ikke andet, så om hvordan ufologien ikke blot forsøger at afdække begivenheder, men i nok så mange tilfælde tværtimod forplumrer og ikke mindst forvrænger begivenheder for at få os til at tro på en bestemt udlægning.

Som i så mange andre sager er ufologerne selv med til at skabe de ”fakta“, de fremholder som bevis for sandhedsværdien af deres egne udsagn. Nogle gange minder ufologien om et udsagn fra den tyske filosof Friedrich Nietzsche: ”Og når du kigger længe nok ned i en afgrund, ender det med, at afgrunden stirrer tilbage.“

Kilder

En stor tak til Gilles Fernandez fra Frankrig, som har en ph.d. i kognitiv psykologi, for uundværlige links og informationer. Den første kilde er en henvisning til hans artikel om Ariel-sagen på hans blog. Fernandez bygger en stor del af sine informationer på Nab Lator, som er en anonym leverandør af informationer på Reality Informed. Nab Lator var en af dem, der ligeledes var med til at afsløre The Roswell Slides som rent snyd.

- http://skepticversustheflyingsaucers.blogspot.dk/2016/06/rencontre-rapprochee-ariel-school-ruwa.html
- www.youtube.com/watch?v=_pKC11SDnog
- www.youtube.com/watch?v=iBxSzmHEnj8
- www.ufoevidence.org/cases/case127.htm
- www.realityuncovered.net/forum/viewtopic.php?f=13&t=2007
- http://badufos.blogspot.dk/2012/02/skeptic-at-2012-international-ufo_27.html
- http://badufos.blogspot.dk/2016/03/a-skeptical-look-at-25th-annual.html
- www.sacseti.co.za/blog/2014/07/29/cynthia-hind-south-african-ufologist/
- www.das-ufo-phaenomen.de/literatur/englisch/hind-cynthia/
- www.educatinghumanity.com/2014/11/children-ufo-aliens-africa.html
- www.ufoevidence.org/documents/doc1905.htm
- www.csicop.org/si/show/exploring_mind_memory_and_the_psychology_of_belief
- www.youtube.com/watch?v=onM64rhkg4s
- http://en.wikipedia.org/wiki/John_E._Mack
- http://altereddimensions.net/2013/zimbabwe-school-mass-ufo-sighting-children-saucer-shaped-ufo-alien-sighting
- www.youtube.com/watch?v=XxQNTaHKdEs,
- http://earthmysterynews.com/2016/06/21/zimbabwe-ufo-child-conactee-speaks-publicly-for-the-1st-time/
- www.youtube.com/watch?v=4rnUehcuxW8
- http://badufos.blogspot.dk/
- www.roswellslides.com/the-roswell-slides/
- http://www.thezimbabwedaily.com/zimbabwe/4291-mugabe-buys-worlds-most-powerful-helicopter.html

”Vi ved ikke, om vi skal tro vores egne øjne“

Af Toke Haunstrup

Fra weekenden den 1,-2. oktober har SUFOI modtaget flere indberetninger om lys på himlen over det vestsjællandske – og en ”nærobservation“ fra Nyborg, som forskrækker tre nattevandrere. Er der en sammenhæng mellem observationerne? Og hvilken?

”Har man pligt til at oplyse om uidentificeret flyvende objekter? Og hvor skal man gå hen?“

Sådan indleder en mandlig observatør sin beretning til SUFOI om en noget usædvanlig oplevelse, som han og to kammerater havde i Nyborg tidligt om morgenen lørdag den 1. oktober 2016. Og nej, man har ikke formelt set pligt til at indberette observationer af usædvanlige himmelfænomener – men vi er i SUFOI altid glade for de indberetninger, vi modtager fra observatører.

Ud fra observatørens beskrivelse af sin observation, er det bestemt forståeligt, hvorfor han henvendte sig til SUFOI. Han skriver:

”Mellem kl. 03.50 og 04.20 går jeg og mine to kammerater hjem fra en anden kammerat. Vi står et øjeblik og snakker, inden den ene af os skal dreje af. Imellem træerne synes jeg, at jeg ser noget bevæge sig MEGET hurtigt til højre. Jeg siger til de andre: ’der var sgu et stjerneskud’. Pludselig flyver det til venstre, igen imellem træerne, og jeg gentager mig selv. Jeg synes, det så noget underligt ud! Tredje gang jeg ser det, flyver det imod højre igen, og jeg siger: ’Drenge! I bliver nødt til at holde øje lige imellem træerne under den meget kraftige stjerne!’

Lige efter jeg har sagt det, sker der det mest umenneskelige, jeg/vi nogensinde har oplevet. To meget store lysende objekter suser rundt på himlen og forsvinder pludseligt, men efter 3-5 sekunder kommer de igen og suser faktisk rundt på himlen, som om ’det’ afsøger noget. En tredje kommer frem. Et ENORMT stort ovalt-lignende objekt. Det føles, som om den er MEGET tæt på os. Pludselig åbner den sig – lidt ligesom nogle kæmpemæssige vinger, og de to små objekter flyver ind i midten af det store objekt og ’vingerne’ lukker sig sammen igen og objektet forsvinder.

Der skal meget til, for at jeg bliver skræmt, men i dette øjeblik vidste jeg ikke, om jeg skulle blive eller flygte. Vi vælger at gå tættere på – ud på den store græsplæne – og igen dukker de ovale objekter frem på himlen og flyver med så stor en hastighed, at vi vidste dette ikke kunne være menneskeskabt, med mindre der virkelig findes noget, vi civile ikke ved noget om!

Jeg tager min telefon frem (iPhone 6) med et OK kamera! Vi står og kigger på objekterne, og den tredje er igen kommet frem og er enorm! Har aldrig set noget så stort på himlen! Og så tæt på! Vi står og kigger og kan tydeligt se det med vores øjne, men telefonen var helt sort! Jeg kunne intet se på telefonen og har derfor ingen beviser!

Vi står og snakker om det og vælger, at vi holder det for os selv, for folk vil da tro vi er kugleskøre i bolden! Vi stod ved Nyborg Efterskole og kiggede ud imod skovparken og ud imod havet, hvor det hele fandt sted. Da vi valgte at gå hjemad, kigger jeg ud imod havet og får igen øje på dette lysende, ovale, flyvende objekt, som pludselig sender en lysstråle oppefra og ned og ’pift’, så er det væk igen. Vi ved ikke, om vi skal tro vores egne øjne, eller om vores hjerne fucker med os. Jeg ved bare, hvad jeg så, og nok aldrig kommer til at opleve igen!“

Sådan slutter rapportøren sin beskrivelse af et skue, som nok ville få de fleste til at spærre øjnene op. I beretningen nævnes det, at lysene blev set under en kraftig stjerne. Da lysene befandt sig i en østlig retning, har den kraftige stjerne højest sandsynligt været enten Sirius eller Procyon. Sirius er himlens klareste stjerne, og den befandt sig på observationstidspunktet mod sydøst i en højde af 6 grader over horisonten (det svarer til en håndsbredde over horisonten – holdt i udstrakt arm). Procyon er også lyskraftig – omend knapt så lysstærk som Sirius - og befandt sig under observationen mod øst-sydøst i en højde af 19 grader over horisonten.

Alt i alt en højest besynderlig observation, som ganske tydeligt har overrasket mændene på vej hjem i de tidlige morgentimer den 1. oktober. Rapportøren beskriver, hvordan det føltes, som om lysene var ganske tæt på. Det skulle dog vise sig, at forklaringen sandsynligvis skal søges noget længere væk – på den anden side af Storebælt.

Cirklende lys over Vestsjælland

Kammeraterne fra Nyborg var nemlig ikke de eneste, der i samme weekend observerede underlige, cirklende lys på himlen. Lidt senere samme morgen havde en kvinde i trediverne fra Skælskør (sydøst for Korsør) også en usædvanlig oplevelse. Hun fortæller:

"I morges klokken 06.00 stod jeg og kikkede ud af vinduet, da jeg pludselig fik øje på et stort, hvidt lys, der fløj omkring på himlen. Der ligger en stor blok et stykke fra mit vindue og en park bagved, og lyset fløj ned bag blokken og op igen mange gange. Det var langt, ligesom to lys der hang sammen, og nogle gange var det kun halvt så stort, som om et af lysene var væk. Det blinkede også nogle gange og forsvandt, men kom pludselig igen. Min søster så det også, og det var synligt i hvert fald i 8 minutter, hvor det blev ved at flyve ned bag blokken og op igen."

Lysene blev set mod nordøst og havde samme regelmæssige bevægelsesmønster som ved observationen fra Nyborg. Dog er der to timer, som adskiller tidspunktet for observationerne.

SUFOI har imidlertid modtaget endnu to indberetninger om cirklende lys fra Vestsjælland. Begge fra Næstved og omegn. Disse to observationer blev gjort den følgende dags aften – dvs. søndag d. 2. oktober. En mand i tyverne fra Næstved by fortæller, at han fra kl. 21.00 observerede to objekter, som fløj over himlen "uafhængigt af hinanden". Han fortæller videre:

"De vipper lidt ved forsvinden. Men de kommer tilbage ca. 1 gang i minuttet. Der kom blinkende lys fra den ene. De flyver ikke op, men hen ad himlen. Flere gange ligner det, at de jager hinanden. Andre gange (bevæger de sig /red.) væk fra hinanden. Så forsvinder de – og så kommer de tilbage igen. Størrelsen er svær at beskrive. De ligner begge et helt lyst rør med enorm fart på. Ikke noget, der minder om et fly eller helikopter. Det er helt mørkt, men de fremstår rimelig klare et sted, der er lidt mindre mørkt i horisonten."

Da rapportøren indberetter observationen til SUFOI, havde observationen varet 15 minutter – og lysene var stadig synlige på himlen. Lysene blev set i en nordvestlig retning.

Dagen efter får SUFOI endnu en henvendelse om tilsyneladende samme fænomen. Denne gang fra en observatør, der bor ca. 5 km nord for Næstved. Han har også observeret to hvide "objekter" søndag aften fra kl. 20.45 og mere end en time frem. Lysene fløj med "meget høj fart horisontalt over himlen, nærmest som om de jagtede hinanden, (og) nogle gange var der kun et objekt." Rapportøren fortæller, at de kom til syne med 1-2 minutters mellemrum, hvorefter de så forsvandt igen. Lysene blev set i en vestlig retning.

Pilen peger på projektørlys

Det er i sig selv bemærkelsesværdigt, at vi fra samme weekend har modtaget i alt fire nogenlunde enslydende indberetninger fra et relativt afgrænset geografisk område. Noget tyder derfor på, at der hen over weekenden den 1-2. oktober har været noget på spil på himlen over Vestsjælland, som har kunne observeres over større afstande.

På en række punkter leder observatørernes beskrivelser tankerne hen på projektørlys. Dels er der de samme bevægelser, som gentages igen og igen. Dels er der beskrivelsen af fænomenets udseende som ovale og relativt diffuse lys.

Dertil kommer, at det at lysene kommer til syne og forsvinder igen med mellemrum er helt klassisk for observationer af projektørlys. Dette skyldes, at lyset fra projektørerne bedst kan ses, når lyskeglen fra jorden reflekteres af områder på himlen med skyer og/eller dis. Bemærk i den sammenhæng, at observatøren nord for Næstved fortæller, at himlen om aftenen den 2. oktober var forholdsvis klar og "med spredte skyer". Der har således med stor sandsynlighed været områder af himlen uden skyer, hvor lysene forsvinde, når lyskeglen stryger hen over.

Det bør også bemærkes, at observatøren fra Næstved fortæller, at lysene var særligt klare på et bestemt område af himlen, som var "lidt mindre mørkt i horisonten". Dette antyder, at det var et område af himlen, hvor der var skyer, som reflektererede lys fra jorden – fx fra en by eller landsby – og derved fremstod mindre mørk end resten af himlen.

Det er på ingen måde usædvanligt, at man ikke kan se selve lyskeglen fra projektørerne på jorden og op til de skyer eller den dis, hvor lyset reflekteres. Hvorvidt lyskeglen kan ses afhænger af, om der er dis eller tåge i luften mellem jorden og skyerne.

Den besynderlige observation fra Nyborg skyldes sandsynligvis det projektørlys, som også har forårsaget observationerne fra Skælskør og Næstved-egnen. Nyborg-observatørernes oplevelse synes dog noget mere dramatisk end dem, som de andre observatører havde. Det kan sikkert skyldes flere forhold.

En af forklaringerne kan være, at observatørerne fra Sjælland sandsynligvis har befundet sig noget tættere på projektørlyset. Dermed har lysene befundet sig noget højere på himlen set i forhold til horisonten. Dette kan have givet en oplevelse af større afstand sammenlignet med observatørerne fra Nyborg, som så lysene bag træer og lavt på horisonten. Den lave højde kan have givet det indtryk, at det var noget, der befandt sig tæt på og lavt over jorden.

Det er også værd at bemærke, at observatørerne fra Nyborg sidst i observationen bemærkede en lyskegle mellem lysene på himlen og jorden. De oplevede, at det var en lysstråle, der sendtes "oppefra og ned", mens der i realiteten snarere var tale om, at de i et kort øjeblik kunne se lyskeglen fra projektørerne og op i himlen.

Hvor kom lyset fra?

Selv om beskrivelserne fra de fire rapportører alle peger i retning af et projektørlys opstillet et sted i det vestsjællandske, har vi ikke i SUFOI viden om, hvor projektørerne har været opstillet helt præcist. Vi hører derfor meget gerne fra læsere, som kan give os et tip om dette. Skriv gerne til Skandinavisk UFO Information på info@sufoi.dk.

Ud fra observatørernes angivelser af retninger kan man tegne nedenstående kort, som omtrent angiver, i hvilket område projektøren kan have befundet sig.

Da vi ikke har egentlige kompasmålinger af retningerne, skal alle retningsangivelser tages med et stort gran salt. For observationen fra Nyborg angives retningerne til stjernerne Sirius (nederste, stiplede pil) henholdsvis Procyon (øverste pil). Det ses, at retningerne fra Nyborg ikke krydser med retningsangivelserne for observationerne på Sjælland. Lysene skal dog blot være set få grader længere mod nord, før retningen passer med Vestsjælland.

På baggrund af kortet skønnes det, at projektørerne har befundet sig et sted i området mellem Næstved, Korsør og Slagelse-Sorø. Det ville dog være en stor hjælp, hvis der er læsere, som kan hjælpe os med oplysninger om den præcise placering.

Ved udstillinger, fester og koncerter bruger man ofte laserlys til at skabe opmærksomhed. Der findes mange eksempler på, at folk, som er kommet kørende i bil eller på cykel på en mørk vej, er blevet overrasket over at se noget lysende. Det kan fx være et skiveformet lys, som opstår, når laserlys rammer en tågebanke eller skyer i lav højde.
Foto: Flickr user Kla

Bliv medlem af SUFOI's Støttekreds i 2017

Foreningen Skandinavisk UFO Information drives af frivillig og ulønnet arbejdskraft. Vores primære opgave er at give offentligheden seriøs information om ufomyten gennem ufo.dk og sekundært at registrere observationer af usædvanlige himmelfænomener.

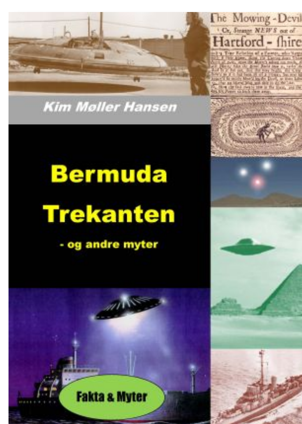
Du kan med et økonomisk bidrag gøre det muligt for os at drive ufo.dk og foretage undersøgelser af ufooplevelser. Som medlem af SUFOI's Støttekreds har du ingen forpligtelser over for foreningen. Støttebeløbet gælder for et år.

Et støttebeløb på minimum **kr. 250** kan indbetales på girokonto 9 11 77 25 (brug vedlagte girokort) eller via netbank til konto 3113-9117725. Brug venligst kortkode 01 og anfør navn, adresse og bestillingsnummeret på din **gratis bog**. Du kan også bruge donorknappen på forsiden af ufo.dk.

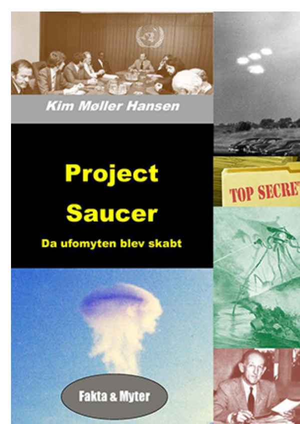
Vælg én af disse tre titler:

Bestillingsnr.: **B-083**

Bestillingsnr.: **B-085**

Bestillingsnr.: **B-086**

SUFOI's Formål
Skandinavisk UFO Information er en forening, som til offentligheden formidler velunderbygget viden om ufomyten samt viden om fænomener, der kan skabe ufooplevelser. Ved ufomyten forstår SUFOI de beretninger, oplevelser og forestillinger, der knytter sig til begrebet ufo, og som udvikler sig over tid i samspil med fx historiske og kulturelle forhold. Selve ordet "ufo" opfattes af SUFOI som en samlebetegnelse for de mangeartede fænomener, der kan indgå i beretninger om usædvanlige himmelfænomener.

SUFOI's Vision
Det er Skandinavisk UFO Informations vision at:

- informere om fænomener, der kan skabe ufooplevelser,
- give offentligheden velunderbygget viden om de mange aspekter af ufomyten og
- bruge de indhøstede erfaringer og viden til at give et afbalanceret syn på myteskabende fænomener.